

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XI Nr. 47

VINERI 25 NOIEMBRIE 1955

4 PAGINI, 25 BANI

Energia milioanelor de oameni

Când se lasă noaptea iar în case încep să se stingă treptat luminile, totdeauna mai rămân câteva ferestre luminate aproape până în zori. Să privim pe una din aceste ferestre luminate. Vom vedea oada un muncitor inovator, o masă plină cu schițe, un raft cu cărți tehnice și pe stăpînul odăii, care cercetează atent o piesă complicată...

Nu se poate socoti, cîntări, măsura tot ce au înnoit în industria noastră muncitorii inovatori. Nu există organizație care să poată calcula ce avantaje au adus tuturor uzinelor statului strunjirea rapidă a metalului inițiată de strungarul Henrik Bortkevici din Leningrad. E multă vreme de cînd Bortkevici se gîndea cum ar putea să schimbe geometria cuțitului, să așeze strungul de vibrații și, în general, să rezolve toate acele probleme legate de inovația sa neobișnuită. De atunci pînă astăzi, s-au petrecut multe schimbări în tehnica strungăriei.

Cum începe procesul de creație? Unde îi sînt izvoarele, care îi este cauza? De fiecare dată, lucrurile se petrec altfel, însă există o regulă generală, o forță motrice generală — este forța întrecerii socialiste. În fața omului sovietic stă un țel măreț: să construiască societatea comunistă. Și acest țel măreț declanșează uriașă energie a milioanelor de oameni concentrată într-un torent unic, în mișcarea întrecerii socialiste, iar această energie înlătură toate piedicile care-i stau în cale.

Există într-o uzină din Leningrad un strungar inovator, Evghenii Nikolaevici Demin. Demin nu mai e tînr: el a terminat școala F.Z.U. cu peste 30 de ani în urmă și de atunci lucrează în producție. El a adus o contribuție însemnată industriei sovietice. Demin a scris câteva cărți despre strungărie și a ținut numeroase conferințe în institute și în uzine. El își depășește sistematic sarcinile de producție și, fapt foarte important, se străduiește mereu să împărtășească și altora experiența sa.

Evghenii Demin este un muncitor de formație nouă, un producător inteligent și cult. Îi place literatura beltristică, citește mult și, de aceea, vocabularul lui este bogat și clar. Pe Demin îl atrage tehnica, îl interesează lucruri care nu par să aibă vreo legătură cu munca sa. Acuma, de pildă, el studiază folosirea ultrasunetului la prelucrarea metalelor.

Demin se ocupă îndeosebi cu fabricarea formelor de presă pentru producerea pieselor din mase plastice. Această operație cu mare volum de muncă și de o calificare superioară trebuie mecanizată, deoarece cu fiecare zi ce trece, industria maselor plastice se extinde, înlocuind metalul. Numeroase aparate sînt făcute aproape în întregime din mase plastice. Pentru fabricarea lor, sînt necesare formele de presat.

Fabricarea formelor de presat este un proces foarte complicat, care necesită zile și uneori săptămîni întregi. Înțelegându-și că, să strunjești, să sfredeliști, să slefulești în interiorul unui bloc de oțel o scobitură cu configurație complicată! Înțelegându-și că faci operații precise, cînd nu ți-e ușor nici să măsoari interiorul forme! Înțelegându-și că faci câteva forme de acestea, cu construcții și proporții absolut identice. Și țiine seama că toate operațiile le faci nu în lemn, ci în oțel extrădur!

Producerea acestei piese complicate poate fi mecanizată. Sînt în acest sens mai multe posibilități. Demin a ales procedeul cel mai accesibil: presarea la rece. Acest procedeu nu este cunoscut numai de Demin. În multe uzine, se fabrică pe această cale formele de presat, însă... toată greutatea e că ai nevoie de o presă hidrolică puternică, iar presele hidrolice nu sînt deocamdată prea numeroase în uzine. Dezavantajul la care lucrează De-

ELENA KATERLI

min nu are o asemenea presă, ci doar o presă mică de 150 tone. În aceste condiții, Demin efectuează presarea la rece a formelor de presat. Cîte frământări și cîte calcule complicate a trebuit el însă să facă, pentru a izbuti! Dar a izbutit.

Dacă ar fi să calculăm numai la un milion din uzinele mari — la uzina „Kirov“, de pildă, — cîte economii de bani, metal, timp și muncă au adus cercetările științifice făcute în „laboratoarele“ muncitorilor, am obține o cifră de multe milioane.

Mari folose au adus producției cercetările creatoare ale muncitorului inovator Vladimir Jakumovici Karasev. El e ajustor tehnic al mașinilor-unele și a creat numeroase dispozitive care au mare însemnătate pentru industria constructoare de mașini. La uzina „Kirov“, Karasev a început să lucreze în 1929 și încă în anul următor el a organizat un colectiv de inventatori. Colectivul era mic — se compunea din cîțiva oameni — dar iată rezultatele pe care le-a realizat cînd împlinea cînd ani de existență: economii în favoarea statului de 7,5 milioane ruble. Cîra aceasta datează din 1935. Ce economii a mai dat statului „laboratorul“ lui Karasev în cei 20 de ani care s-au scurs din 1935 pînă azi!

Uneori, omul este atras pe calea invențiilor de exemplu, de invenții! Alora, așa s-a întâmplat și cu cuțitul de rețezat, folosit la mașinile-unele. Secția avea mare nevoie de niște cuțite cu care să se poată rețeza piesele după metode rapide. Cuțitele existente frînau munca celor ce lucrau după metode rapide: la viteza de 50 m pe minut, ele ieșeau din funcțiune.

Cam atunci, au apărut în presă știri despre cuțitele strungarului Kolesov din Kuibisev, care pot fi folosite în strunjirea cu avansuri mari. Karasev a hotărît să aplice această metodă la cuțitele de rețezat. Să copieze în chip mecanic cuțitul lui Kolesov, nu se putea, fiindcă cu asta obiectivele ce se lăsa propus Karasev încă nu erau atinse. Putea fi folosit principiul cuțitelor lui Kolesov, însă urma să se creeze o piesă nouă. Și „laboratorul“ lui Karasev a început experiențele.

Karasev își făcea experiențele în secție, în laborator și acasă. Acasă, el făcea schițe, calcula, medita; la uzină el sta la strung și făcea cuțitele de probă.

Treceau lunile, iar soluția nu se arăta. Dar pînă la urmă, totuși, Karasev a biruit. Și iată cum:

„...Dupa o muncă încordată — povestește Karasev — mă întorceam obosit acasă... Așa, într-o seară, deschisei, ca de obicei, televizorul. Se prezenta un jurnal de actualități. Deodată, atenția mi-a fost atrasă de o mașină de săpat șanțuri care trecea repede printr-o tăietură de pădure. Brăzdarul ei aducea cu forpuck-ul unei nave și se bătea spre margini. Pămîntul scos de mașină cădea pe lîngă șanțul în formă de evantai. Am găsit — imi zisei bucuros. Dacă așa face cuțitul după modelul acestei mașini de săpat șanțuri, șpanul nu s-ar mai răsuca, ci ar ieși în formă de spirală. Am stat toată noaptea la masa de lucru, căutînd să transpun ideea în schiță, iar dimineața, în secție, am executat cuțitul din metal. Era a suta încercare!”

Descoperirile lui Karasev au trecut de mult de zidurile uzinei „Kirov“. El însuși vizitează multe uzine și este vizitat de inovatori din Leningrad. Experiența sa, Karasev a împărtășit-o și unor oșpeți din străinătate, strungari din R.D. Germană. El a vizitat o serie de uzine germane, la fabricat acolo cuțite de construcție proprie, a lucrat cu ele și a lăsat schițele cuțitelor sale unor strungari care se intereseau de ele.

E interesant că, într-o delegație de muncitori germani care vizitau, nu mult după aceea, Leningradul, se găsea și unul din strungarii cărora Karasev li împărtășise din experiența sa. Acest strungar l-a adus în dar lui Karasev un cuțit de construcție proprie — ceea ce dovedește că gîndirea inovatoare a mers mai departe, că s-a mai înființat încă un „laborator“, departe, dincolo de granițele țării noastre.

Minutul entuziasm creator, dezințersat, e o trăsătură caracteristică a milioanele de oameni sovietici, de ori și unde ar fi, de orice vîrstă sau profesie. Fac cercetări nu numai muncitorii mai în vîrstă și cu experiența vieții. Și tînrul Nikolai Lepilin, care lucrează la strungul carusel, are un „laborator“ al său. El a venit la uzină în 1942, direct de pe băncile școlii de meserii. În „laboratorul“ său, s-a născut o nouă tehnologie de prelucrare a roții motoare de la podurile rulante electrice. Această tehnologie a dat posibilitatea să se lucreze la strung 22 de piese pe oră, în loc de 6, cîte prevedea planul. Lepilin a perfecționat și prelucrarea altor piese care ajung la strungul său. „Laboratorul“ acestui strungar funcționează din plin. Inovatorul împărtășește și el bucuria altor strungari creației sale.

Inovațiile se transmit pe diferite căi. Inovatorul Nikolai Mihailovici Tibulski, electrosudor, dă consultații pe tema „Sudura fonte și a metalelor neferoase și mecanizarea acestei munci“. Strungarul Vladimir Nikitici Trutnev ține conferințe; el este membru al Asociației unionale pentru răspîndirea cunoștințelor politice și științifice. De curînd, a apărut cartea sa: „Dispozitive care reduc timpul auxiliar la strunjirea pieselor“. Într-o broșură specială, lăcătușul Vladimir Efinovici Sirnicenco descrie și prezintă în schițe o mașină-unealtă mobilă, de construcție proprie, pentru frezarea și șlefuirul cadrului director. Aceasta mașină originală și simplă poate fi larg folosită în secțiile de reparații ale multor uzine constructoare de mașini.

O contribuție deosebită la dezvoltarea industriei noastre dau savanții sovietici, institutele și academiile din U.R.S.S. An de an, crește nivelul cultural-tehnic al clasei muncitoare.

Acum, cînd oamenii sovietici desfășoară întrecerea în cinstea celui de al XX-lea Congres al Partidului Comunist, apar sute și mii de noi „laboratoare“, de noi descoperiri. Ele împing înainte industria noastră socialistă, îmbogățesc Patria Sovietică și o fac mai puternică.

Mă ațlăm la poarta Complexului C.F.R. „Grivița Roșie“ din București. Înaintea mea erau niște tineri — vreo 16 la număr — gâlgațosi, grăbiți și curioși. Se vedea bine că erau studenți și veneau să viziteze întreprinderea. Unul, mai puțin grăbit dar mai curios decît ceilalți, intră în vorbă cu parolul:

— Tovarășe, asta-i poarta principală? — Da.

— Inseamnă că mai aveți o poartă... — Da. Mai este una. Aceasta e poarta pe care intră locomotive și vagoane uzale și ies locomotive și vagoane în bună stare. Iar asta e poarta pe care intră și ies oamenii și se numește „poarta principală“.

Tinerii plecară mai departe prin uzină. Eu m-am îndreptat spre o ușă de hală, din care trebuie să fi privit și piciorul care a reconstituit pe pînă aceal mîting al muncitorilor de la Grivița, despre care știm cu toții. Auzii, peste cîteva clipe, deschizîndu-se o altă ușă, în spatele celeia lîngă care mă aflam. Răbufniră niște zgomote metalice caracteristice: aici trebuie să fie cazangeria.

Intrai. Întîlnii un om în vîrstă — pe care aflai că-l cheamă Ștefan Vărzaru și e maistrul cazangiu, șef al brigăzii U.T.M. în secție mă izbi zgomotul puternic.

Un tînr întîlnia un element de sudură încins alina care tocmai lasase un baros și vroia să aprindă o țigară.

— Sînt din brigada mea! — Imi strigă maistrul. Sînt frunțași între utemiștii din Complex și din Capitală! Iată steagurile curierilor de ei! Iată și steagul Complexului, care stă de 4 luni în secția noastră! Să stea! Pentru că mai înainte ne-a cam ocolit! E la noi de cînd a fost numit șef al secției inginerului Croicu! Da! Croicu Dumitru! De atunci, ne înțelegem foarte bine în secție!

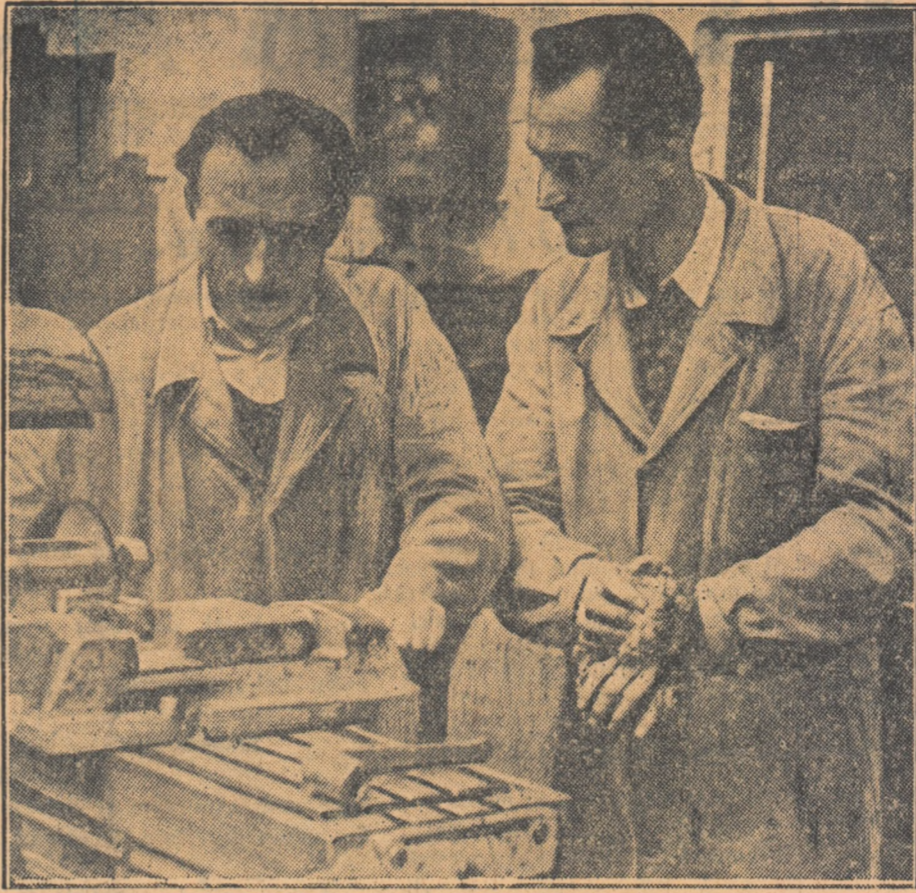
Maistrul mă duse într-un loc mai puțin zgomotos și imi povestii:

„Prin august 1954, sosi ca să lucreze în secție un tînr de statură mijlocie, suplu, blond, și foarte serios. — Trebuie — i s-a spus la direcție — să te încadram deocamdată într-un post de simplu inginer, pe urmă, depinde de dumneata...

Dar Dumitru Croicu nu fu de acord cu această propunere.

— Dar cam ce post ți-ar conveni dumitale? a fost el întrebant, nu fără oarecare ironie.

In cinstea Congresului partidului

In întrecerea în cinstea celui de al II-lea Congres al P.M.R., prezorii Dumitru Dumărescu și Marin Tudorache, de la uzinele „21 Decembrie“ din București aplică metoda Antonieta Jandaroava, de preluare a schimbului din mers, realizînd însemnate succese în muncă.

Crescuți de partid

Pășind, în aceste zile, pragul hotelului mari a uzinelor „Matyas Rakosi“ din Capitală, te surprinde plăcut puzderia de pancarte ce se înalță aproape deasupra fiecărui strung. Ele vorbesc despre însușirile angajamentelor lui de muncitorii din această întreprindere în cinstea celui de al II-lea Congres al partidului.

O pancartă mai mare, așezată pe peretele halei, se distinge dintre toate. Cu litere mari, cursive, se află scris următoarele: „Cinstea tovarășului Moldoveanu Ion, care întîmpină Congresul partidului cu angajamentul de a termina planul pe lunile noiembrie-decembrie pînă la 5 decembrie a. c.“

— De acum e inactual — mă țese atent un tînr mărungel. Caut să ghicesc titlul vorbelor lui.

— Pentru un strungar care aplică de șase ani metoda Bikov, angajamentul nu pot rămîne fixe — mă lămurise el. Șeful brigăzii noastre va îndeplini planul la 3 decembrie.

Astfel Lam cunoscut pe Lucian Soboiu, din brigada a VI-a U.T.M., strungărie. De la el am aflat că această brigadă, în ciuda numărului mic de ani pe care-l înlrinesc membrii ei, se află printre brigăzile fruntașe ale uzinei, fiind pasul și uneori întrecind chiar brigăzile de strungari mai în vîrstă. Planul de producție al brigăzii pe ultimele două luni ale anului a fost îndeplinit în proporție de peste 60%, iar la 15 decembrie, brigada își va încheia sarcinile planului anual.

— Așa cum merge treaba, eu cred că vom termina chiar la 10 decembrie, observă șeful brigăzii, pe care l-am întîlnit între timp.

Simți o mare bucurie cînd ascuți vorbăse acinate, pe care le rostesc tinerii, din ale căror mini iscusite ies zeci și sute de piese ce pînă în mijlocul motoarelor semi-Diesel, alt de necesare în acțiunea de electrificare a satelor patriei. „Pămîntul mormurii“, numesc ei nu fără mîndrie pompele de injecție și de ulei pe care le fabrică cu atîtă grijă și pricepere.

Și în minte îți vine o întrebare firească: care sînt izvoarele succeselor însemnate în muncă ale acestor tineri, strungari de bază al uzinei?

Ei sînt generația de tineri muncitori crescuți și educați de partid.

Căzuții cu grijă părintească de maistrul lor, comunist Stan Rusanu, sub a cărui supraveghere aplică metodele de lucru sovietice ca Vorosin, Bikov, Bortkevici, tinerii din brigada a VI-a U.T.M. obțin cu încredință și succese tot mai mari în producție.

— Pe Pavel Bikov, își amintește Ion Moldoveanu, Lam cunoscut personal, în anul 1949. Ne-a făcut demonstrații și la un strung de aici și la alte câteva din secție.

De atunci, iscusita metodă de lucru a vestitului strungar sovietic a fost îmbogățită, an de an, de un număr tot mai mare de muncitori din uzină. Numai în brigada lui Ion Moldoveanu ca este folosită de patru tineri.

Aplicarea înaintatei experiențe în producția a oamenilor sovietici constituie, pentru colectivul de la uzinele „Matyas Rakosi“, cheia succesului muncii lor, a îndeplinirii angajamentului luat în cinstea Congresului partidului de a realiza planul anual de producție pînă la data de 22 decembrie.

Oameni de la „Grivița Roșie“

Vă rog să mă puneți deocamdată într-un post de...maistrul! Da! Maistrul.

Uimire! Cum, tovarășe Dumitru Croicu? În hîrțile dumitale, noi am citit numai lucruri bune. Știm că ești un comunist de nădejde; știm că ai studiat ingineria la Dnepropetrovsk, în Uniunea Sovietică, și că ești specialist tocmai în locomotive. Iar nouă ne sînt necesari astfel de specialiști. Ne plac oamenii modești; dar, neori, modestia ascunde lipsa de răspundere!

A venit și răspunsul: asigurări ale noului venit că nu fugе de răspundere, fiindcă e comunist. Locomotivele, da, le-a studiat — și bine, însă mai mult teoretic, ca la școala. Acum însă, vrea să cunoască munca din secția unde îmnează să lucreze.

S-a sîntut de cuvînt. S-a împletit cu oamenii. (Cine a spus că e prea serios, distant?!) A învîtat de la muncitorii fruntași; le-a spus și el multe — în discuții de la om la om, în convorbiri și în lecțiile pe care le ținea. Căci sîmintă de vorbă era destulă. Secția mergea slab și, cînd nuși împlinea planul, suferea planul întregului Complex. Care e rădăcina lipsurilor? Cum pot fi ele lichidate? Răspunsul la aceste întrebări era căutat îndelung de Dumitru Croicu, împreună cu muncitorii frunțași.

Vechiul șef de secție se uita cam urît la noul inginer, sau se făcea că nu-l vede, sau îl uita cu toată. Dar inginerul-maistru își vedea de drumul lui. Reuși să cunoască bine secția și pe oamenii ei. Așa, primăvara, direcția Complexului l-a numit pe tov. Dumitru Croicu șef al secției de cazangerie.

De atunci în secție s-au produs multe schimbări. Forțele din secție consumă acum nu motorină, ci gaz metan. S-a mărit spațiul secției prin resurse proprii și în timp record.

Producția lunară de cazane a sporit cu al. 16%. A sporit în consecință și salariul muncitorilor.

Tînarul inginer vorbește simplu despre succesele secției sale.

— Am învîtat de la Dnepropetrovsk că în secții și întreprinderi, în ansamblul lor, trebuie asigurată rîmicitatea operațiilor, lichidindu-se asalturile, care dau producție inferioară și extenzează pe muncitorii. Printr-o serie de măsuri tehnico-organizatoare, prin în-

țărirea disciplinei în muncă și — lucrul esențial — printr-o bună muncă politică, au fost lichidate strungările din unele sectoare. S-a realizat o bună colaborare între toate sectoarele. În trimestrul III a. c., lunar și pe decade, toate operațiile s-au desfășurat cu rîmicitate deplină, ceea ce a făcut ca planul să fie îndeplinit la toți indicatorii și să se dea producție de bună calitate.

În cinstea celui de al II-lea Congres al P.M.R., muncitorii secției, în frunte cu comunistii, și-au luat angajamentul ca în ultimul trimestru, să dea 10 cazane de locomotivă peste plan. Angajamentul va fi îndeplinit la 1 decembrie.

Șeful secției, conșturînd cu tehnicienii și muncitorii frunțași, a realizat un proiect de înlocuire complexă a niturilor cu sudura la cazanele de locomotivă. Ei sînt hoșariți ca în cinstea Congresului să-și realizeze prototipul acestui cazan. Numai în U.R.S.S. — spune tov. Dumitru Croicu — a fost în locuția niturii cu sudură — la cazane, vapoare, poduri. Sudura are un viitor strălucit. Ea e mai ieftină, sporile productivitatea muncii, reduce munca manuală grea, asigură producție de calitate superioară. Și... nici nu e zgomotoasă ca niturile!

S-au pregătit condițiile ca, la începutul anului viitor și al celui de al doilea cincinal să se introducă, după exemplul sovietic, sudura automată, în locul sudurii electrice manuale. Astfel, nu se va mai deplasa omul de-a lîngă cutăsurii cazanului, ci cazanul va va mișca în fața mașinii cu electrozi.

Asta, în ce privește producția materială. La Grivița Roșie se făuresc și oameni. Maistrul Ștefan Vărzaru e comunist și unul din schimburi care a înălțat aici steagul roșu în 1933. El e unul din oamenii fărâșiți la Grivița Roșie. Ingerul comunist Dumitru Croicu, care e și membrul colectivului didactic al unui institut superior și membru al conducției sindicatelor lucrătorilor din transporturi se căstește la Grivița Roșie. În secția cazangerie, trei tineri — Zamfir Constantin, Zamfir Nicolae, Bilbaea Marin — membri ai brigăzii U.T.M. — au fost premiați pentru munca lor destoinică și însușită. Ei, și mulți alții, sînt schimbul cel nou, crescut și educat de partid.

G. DAIANU

I. D.

Se naște o nouă mare

In partea a doua din „Faust“, genului goethean soluționa dezmăgîrile doctorului care cercetă toate tainele cunoașterii și toate bucuriile existenței și nu spuese toții nici unei clipe: „Rămii, ești alt de frumoasă!“ prin dorința supremă a acestuia de a deveni „constructor de mări, constructor de oceane“.

Soluția faustiană a fetei și urmele rămase multe școlii de doctorul mirajului. Abia filozofia clasei muncitoare, care consfințește realizarea omului prin muncă, drept criteriu cel mai înalt al valorificării existenței umane, drept cel mai măreț și mai traicic țel al societății, a dat un cadru practic de rezolvare a visului de proporții gigantice al personajului din capodopera poetului german.

În ultimele zile, telegramele de presă au vestit lumii întregi că în Uniunea Sovietică, este pe cale de a fi realizat marele nod hidroalic de la Kuibisev, unde în curînd va lua naștere cel mai mare lac artificial construit de mina omului.

În curînd, pe o suprafață de peste 6.000 kilometri pătrați, apele vijeliase ale Volgăi, strîmte de ingineri și montori, vor fi îndrumate în valesa uriașă care va deveni o nouă mare pe harta planetei: Marea Kuibisev! Zeci de mii de constructori pregătesc pînă la cel mai mic amănunt bazele uriașe în care vor fi „găzduite“ cele peste 52 miliarde de metri cubi de apă care vor forma capitalul energetic al marii centrale hidroelectrice.

În unele din bazele noastre populare, Făi Frumos dispune de cîte o oglindă miraculoasă care, aruncată într-un amue chip și se transformă într-un lac. Oamenii sovietici își creează însă, ca pe niște oglinzi de dimensiuni gigantice, mările artificiale care au apărut pe harta țării lor, parcă pentru a le reflecta sufletul imens, măreția visurilor și a idealurilor de care sînt animați.

Nu de mult, în întreaga omenire au răsănat ca un poem al păcii, ca o simfonie a dragostei de viață, cuvintele Comunicatului care vestea un nume de apă, devenit apropiat și drag ca un tîrm natal: Marea Timteanskă. Volga și Donul, fluviile cele mai mari din Uniunea Sovietică, și-au dat braul și s-a împlinit astfel visul lui Petru cel Mare: se călătorește de la Moscova în Crimeea pe apă cu minunate nave care traversează stepa.

Peste pușind vreme, sus de tot, în apropierea unei alte mări artificiale, — Marea Ribinsk, — vor cocoti în țureș inovator valurile Mării Kuibisev.

Și momentul nașterii acestui uimitor spectacol este asigurată de „constructorii de mări“, cu o precizie și într-o formă care depășește toate evenimentele de același gen.

În timp ce muncitorii de pe șantiere hidrocentralele muacesc cu așt, în aceste zile de neuitat, la instalarea roților gigantice ale turbinelor și la asamblarea generatoarelor pe Volga, la Jiguli se creează „frontul de presiune“, pentru punerea în funcțiune a peritelor agregate care vor împinge apele Volgăi spre nou jgăș al mării.

Cu 13 ani în urmă, pe Volga s-a mai creat într-o formă împeușasă un „front de presiune“. Cînd frontul a fost declanșat, el s-a rostogolit năvalnic, inundînd cu valuri de neînfrînt trufașă armată a cotropitorilor hitleristi. De astădată frontul de presiune are o menire pașnică: el va distruge și va izgoni la sute de kilometri un diuman tot atât de periculos ca și ciumena fascistă: seceta pustioitoare, uscăciunea care lovea neortî finuturile încă locuite de pe fundul viitoare mări.

Am spus „încă locuite“, pentru că în curînd, și ultimii băștinași se vor muta „la noile adrese“ spre

care li vor îndruma comandanții marelui șantier al Mării Kuibisev. Și pe acest plan, proporțiile lucrării sînt certificate de cifre clădute: din albia viitoare mări au fost transportate în locuri noi aproape 30.000 de case de locuit, numeroase școli, colhozuri, S.M.T.-uri și instituții. Stavropolul și-a schimbat adresa!

Un număr de 2.200 de case de cărămidă și piatră au fost transportate în trenuri și în camioane pentru a fi reconstruite la Stavropolul Nou, viitor oraș portuar.

Alte două orașe — Ulanovsk și Kazan, au rămas la „vechea adre-

să“, însă au căpătat o nouă menire: din orașe de stepă vor deveni mari porturi maritime, importante verigi în sistemul de navigație pe Volga Superioară.

Noua mare încă n-a luat ființă. Abia peste cîteva luni apele ei vor veni cu toate anexele maritime pe care le va aduce noua transformare a naturii în Uniunea Sovietică. Dar poezii și compozitorii sovietici au și început să slăvească frumusețea viitoarelor stațiuni balneare, a sitorurilor de mormane care vor străbate apele Mării Kuibisev.

M. COSMA

Infloritoarea Armenie Sovietică

La 29 noiembrie se împlinesc 35 de ani de la constituirea R.S.S. Armenie. Republica Sovietică Socialistă Armenia este situată în sudul regiunii centrale a Transcaucaziiei. Ea este vecină cu Turcia și Iranul.

Înainte de instaurarea Puterii Sovietice, Armenia era o țară înapiată. Industria ei se limita la extracția așamel și la o producție neînsemnată de vin și spirt.

După ce și-a cucerit independența și libertatea, poporul armean a pornit cu așvînt pe calea construirii socialismului. Astăzi, Armenia Sovietică este o republică infloritoare. În anii cincina-

lelor a fost creată în Armenia o industrie puternică, multilaterală.

În republică se dezvoltă o puternică economie energetică. Perla Armeniei, uriașul lac de mare altitudine Sevan, înconjurat de munți înalți și sîncosi și situat la o înălțime de 1.916 m. este o resursă nepuizabilă de energie lefină.

E în plină inflorire agricultura Armeniei Sovietice. Pe pămîntul irigat din valea râului Araks și în depresiunea Erevan, crește bambacul, numeroase vii și livezi cu fructe sudice. În regiunile muntoase și la poalele lor cultivate cereale, iar la o altitudine mai mare, unde sînt multe pășuni, este dezvoltată creșterea vitelor.

Culturile de bambac, ville, livezile și plantațiile de cultură sînt udate de nenumărate canale, a căror rețea a fost complet reconstruită și lărgită în anii Puterii Sovietice.

Capitala republicii, Erevan, este așezată între grădini, într-o depresiune pitorească, înconjurată de munți. În Capitală ca și în celelalte orașe ale republicii pulsează o intensă viață culturală.

Arta Armeniei Sovietice se dezvoltă multilateral. Teatre, palate de cultură, cămine populare, biblioteci și săli de cultură, cluburi și muzee funcționează în orașe și sate. Operele literare clasice și contemporane se tipăresc în republică în tiraje mari.

Sub steagul luminos al Puterii Sovietice, în marea și frățeasca familie a popoarelor sovietice, Armenia Sovietică pășește cu așvînt spre comunism.

Erevan. Bulevardul Stalin

LITERATURĂ-ARTĂ-STIINȚĂ

Măiestria unui eminent dirijor

De curind s-a încheiat, la Moscova, turneul dirijorului român George Georgescu. Am cunoscut pe-a purma oară arta acestui mare maestru când la București, cu prilejul Festivalului Internațional al Tineretului din 1953. A dirijat atunci Simfonia a 9-a de Beethoven. Imi aduc aminte cu ce încordată luare aminte a ascultat publicul această simfonie, una dintre cele mai mari creații ale geniului omenesc, în interpretarea lui George Georgescu. Emoția sinceră a artistului s-a îmbinat atunci în chip feroce cu inspirația și măiestria. Un an mai târziu, la Praga, unde am fost ca oaspete la festivalul muzical „Primăvara la Praga”, dirijorul român a executat un program bogat din compozițiile lui Brahms, Richard Strauss și ale compozitorului român Paul Constantinescu. Acest concert al lui George Georgescu mi-a întărit părerea că mi-o făcusem despre el ca despre unul din cei mai eminente dirijori contemporani. De aceea e lesne de înțeles interesul deosebit cu care m-am dus la primul concert pe care l-a dat în sala de concerte „Georgescu” din Moscova.

Programul primului concert cuprindea Simfonia a doua de A. Haeceurcan, Concertul Nr. 2 pentru pian și orchestră de Rahmaninov și „Priveliști moldovenești”, lucrarea compozitorului român Mihail Jora.

Simfonia lui Haeceurcan a fost scrisă în grelele și glorioasele zile ale Marelui Război pentru Apărarea Patriei și poartă amprenta vremii în care a fost creată. Talentul remarcabil al compozitorului și măiestria lui și-au găsit o puternică expresie atât în temele compoziției și în prelucrările lor, cât și în orchestrația bogată și plină de sead.

Începând cu dangătele clopotului de alarmă care chemă poporul sovietic la luptă împotriva dușmanului perfid și crud ce a năvălit asupra Patriei noastre, simfonia dezvăluie lumea mare și largă a simfămintelor poporului. Aceasta definește și caracterul simfoniei, care poate fi socotită o creație epico-erotică. Acestei simfonii îi este indeosebi caracteristică forța gravă și, totodată, sint intruchipate în ea și sentimente lirice luminoase. Aceste trăsături în localitatea lor s-au exprimat, poate în cea mai mare măsură, în partea lentă a simfoniei, într-un fel de recuiev. La minunata interpretare de către George Georgescu a ideii compozitorului a contribuit și admirabila cunoaștere a partiturii. George Georgescu a dirijat această compoziție complexă, ca de altminteri și celelalte piese executate în concertele sale, fără să aibă în față partitura.

În cadrul concertului lui George Georgescu a fost executat baletul „Cind strugurii se coc” din suita compozitorului român Mihail Jora. Miniatură a aceasta, construită pe elemente

folclorice, mai cu seamă de dans, a încheiat cu efect programul primului concert.

În al doilea concert, dirijorul român a executat compozițiile de Richard Strauss, Brahms și Beethoven.

Moștenirea artistică a lui Richard Strauss conține compoziții — indeosebi printre poemetele sale simfonice programate — care sînt mărituri marelui talent al compozitorului austriac cit și a deosebitei lui măiestrii și cunoașterii strălucite a coloritului orchestrației. Acest lucru îl dovedește și poemul simfonic „Moarte și transfigurare”, executat în cel de al doilea concert. Îmbinind darul de remarcabil compozitor cu talentul de incomparabil dirijor, Richard Strauss a creat un insuși tradiția executării creațiilor sale muzicale. Numărul admiratorilor din patria sa și a altărilor un număr mare de admiratori străini, printre care foarte mulți muzicanți rasi, pe care muzicianul și l-a câștigat în timpul turneelor sale în Rusia.

Simfonia a 7-a de Beethoven, care a încheiat al doilea concert dat de George Georgescu, e una din compozițiile cele mai optimiste ale marelor compozitori. Este deosebit de poetică partea ei lentă, tristă, care parcă doar conturează începutul luminos ce umple întreaga compoziție. Și la executarea acestei simfonii, George Georgescu a vădit trăsăturile ce sînt atât de caracteristice: voiața, temperamentul, o îndemnare gingașă de a folosi penumbrelor.

La concertele au luat parte pianistii solști Silvia Șerbescu și Dmitrii Bugiurov. Pianista Silvia Șerbescu, profesoară la Conservatorul din București, a executat Concertul nr 2 pentru pian și orchestră, de Rahmaninov. Această compoziție ea o interpretează puțin cam academic; cu toate acestea, concertul a fost ascultat cu mare atenție. D. Baskirov, muzician foarte tânăr, aspirant al Conservatorului din Moscova, în clasa lui A. B. Goldenweiser, a obținut anul acesta premiul „Marguerite Long” la Paris. Poșed un ton minunat, frazare deosebită și e foarte rezistent, fapt dovadă de executarea Concertului pentru pian de Brahms, concert foarte greu.

Noi n-am avut în prilejul prieteniei româno-sovietice. George Georgescu a fost la Leningrad și Kiev, unde concertele sale au fost întâmpinate cu entuziasm și cu o mare simpatie.

Pe lângă calitatea sa de remarcabil artist, George Georgescu are și o înaltă clasă profesională învitat să dirijeze un concert la Teatrul Mare, muzicianul, care nu mai e om tânăr, a reușit să dirijeze, în aceeași seară, unul după altul, concertul de la Teatrul Mare și cel din Sala Mare a Conservatorului. Ascultătorii din Moscova au manifestat un căld interes pentru concertele eminentului dirijor român.

(Articol apărut în „Pravda”)

I. ȘAPORIN
artist al poporului din U.R.S.S.

VLADIMIR LUGOVSKI

Dimineața

Se mai rotește visul peste perne
Și purpurile-n zare-abia răsar,
Cînd prin pereții cortului se cerne
Un glas de fată hotărîi și clar.

E străvezul ceas al deșteptării.
Pe ceruri linbi de flăcări au pînă.
Din tabără și pînă-n fundul zării
Pustiul tot cu flori s-a-mpodobit.

Miresmele văzduhului se-ngîină
Și te-amețește plîndind din loc în loc.
Din toponemii, strîniși lingă fîntînă,
Iși pregătesc gustarea lor la foc.

Alături, pieptănîndu-și părul moale,
Marusea, șefa grupului, s-a oprit.
Și pletele-i de aur curg la vale,
Și ochiul ei deschis e, și uitit.

Și-i năvălește lumea în pupile
Și-i dau lumină zorii de rubin.
Frumoașă-i lumea-n pragu-acestei
zile,

Chiar nedeșăvîrșită pe deplin
În romînește de
IOANICHIE OLTEANU

Teodolii pe cămile saltă.
Marusea cată-n zările de fum.
Un ordin scurt —
și oamenii, deolaltă,
Pornesc din nou pe neumblatul
drum.

Va-ncepe-o zi de lucru grea,
Lăsîndu-și urma scrisă pe pămînt
Să fie viața
limpede
și dreaptă

Ca ziua-aceasta care se deșteaptă,
Cu luna-n depărtare fumegînd.

În numărul 10
al revistei „Zna-
reputajului mea” a apărut
literar și impresionant
de G. Baklanov, în
care se discută unele probleme ale
reportajului literar.

Articolul arată că pe
nedrept reportajul literar este
considerat de unii ca un gen literar
minor. Lucrurile merg pînă acolo
încît unele reportaje literare bune
sînt socotite simple povestiri. Deși
au multe trăsături comune, unele
ori chiar foarte apropiate, cele
două genuri nu trebuie totuși
confundate. Ați vădit că și
reportajul literar își are
specificul lor. În ultima vreme, au
fost sovietici au scris numeroase
reportaje literare care zugrăvesc
caractere vii, colorate, autentice,
de oameni sovietici, demascănd
totodată pe cei care mai împiedică
mersul înainte al societății.
Pornind de la leza că împrejura-
rile creează caracterele, G. Ba-
klanov arată cum în reportajele
literare scriitorii sovietici dezvoltă
această idee, reușind să creeze
tipuri de adevărați constructori ai
societății noi, comuniste, că ei ri-
dică o seamă de teme noi, intere-
sante și actuale. Cîmpul de ac-
țiune al reportajului literar este
foarte larg, el oferă scriitorului
posibilitatea de a ogîndi lumea ce
se dezvoltă pentru aplicarea în viața a
hotărîrilor partidului, transformă-
rile din tehnică și industrie,
schimbările și prefacerile din via-
ța și conștiința oamenilor.

În India, nu-
mărul cărților so-
vietice traduse în
limba engleză și
limbile popoarelor
Indiei devine tot
mai mare.

Recent au apărut în tiraje apre-
ciabile „Povestiri alese” de M.
Gorki, „Tineretea lui Illici” de A.
I. Ulianov. „Așa s-a călît oțelul”
de N. Ostrovski, „O pînă în de-
părtare” a lui V. Kataev, „Vitea
Maleev la școală și acasă” de N.
Nosov și altele.

Această listă de cărți ilustrează
interesul cu care se citește și se
răspîndesc operele scriitorilor so-
vietici în marea Indie.

„Mama”
de Gorki
pe ecran

Rezorul sovietic
Mark Donskoi, cu-
noscut spectatorilor
din filmele „Copi-
lăria mea”, „La
stăpîni”, „Unocri-
tățile mele”, lucrează la transpune-
rea pe ecran a celebrului roman
„Mama” de M. Gorki.

Roia principal, al Pelagiei Ni-
lvanov, este interpretat de V. P.
Marejkina, artistă a poporului a
U.R.S.S., care a creat neuitatele
chipuri feminine din filmele „În-
vățoarea din Satrii”, „Ei apăra Pa-
tria” s. a. În rolul lui Pavel Vlasov
apare tânărul actor de la MHAAT,
Alexei Batalov, cunoscut spectatorilor
din filmele „Neamul Turbinilor”.
Cea mai mare parte a filmu-
lui a fost turnată pe meleagurile
unde s-au petrecut evenimentele
descrise în roman. O vară întreagă

s-a filmat la uzina „Krasnoe Sor-
movo”, una din cele mai vechi din
U.R.S.S., și pe străzile din apro-
pierea ei.

Problemele
reportajului literar

În numărul 10
al revistei „Zna-
reputajului mea” a apărut
literar și impresionant
de G. Baklanov, în
care se discută unele probleme ale
reportajului literar.

Articolul arată că pe
nedrept reportajul literar este
considerat de unii ca un gen literar
minor. Lucrurile merg pînă acolo
încît unele reportaje literare bune
sînt socotite simple povestiri. Deși
au multe trăsături comune, unele
ori chiar foarte apropiate, cele
două genuri nu trebuie totuși
confundate. Ați vădit că și
reportajul literar își are
specificul lor. În ultima vreme, au
fost sovietici au scris numeroase
reportaje literare care zugrăvesc
caractere vii, colorate, autentice,
de oameni sovietici, demascănd
totodată pe cei care mai împiedică
mersul înainte al societății.
Pornind de la leza că împrejura-
rile creează caracterele, G. Ba-
klanov arată cum în reportajele
literare scriitorii sovietici dezvoltă
această idee, reușind să creeze
tipuri de adevărați constructori ai
societății noi, comuniste, că ei ri-
dică o seamă de teme noi, intere-
sante și actuale. Cîmpul de ac-
țiune al reportajului literar este
foarte larg, el oferă scriitorului
posibilitatea de a ogîndi lumea ce
se dezvoltă pentru aplicarea în viața a
hotărîrilor partidului, transformă-
rile din tehnică și industrie,
schimbările și prefacerile din via-
ța și conștiința oamenilor.

Articolul arată că pe
nedrept reportajul literar este
considerat de unii ca un gen literar
minor. Lucrurile merg pînă acolo
încît unele reportaje literare bune
sînt socotite simple povestiri. Deși
au multe trăsături comune, unele
ori chiar foarte apropiate, cele
două genuri nu trebuie totuși
confundate. Ați vădit că și
reportajul literar își are
specificul lor. În ultima vreme, au
fost sovietici au scris numeroase
reportaje literare care zugrăvesc
caractere vii, colorate, autentice,
de oameni sovietici, demascănd
totodată pe cei care mai împiedică
mersul înainte al societății.
Pornind de la leza că împrejura-
rile creează caracterele, G. Ba-
klanov arată cum în reportajele
literare scriitorii sovietici dezvoltă
această idee, reușind să creeze
tipuri de adevărați constructori ai
societății noi, comuniste, că ei ri-
dică o seamă de teme noi, intere-
sante și actuale. Cîmpul de ac-
țiune al reportajului literar este
foarte larg, el oferă scriitorului
posibilitatea de a ogîndi lumea ce
se dezvoltă pentru aplicarea în viața a
hotărîrilor partidului, transformă-
rile din tehnică și industrie,
schimbările și prefacerile din via-
ța și conștiința oamenilor.

Articolul arată că pe
nedrept reportajul literar este
considerat de unii ca un gen literar
minor. Lucrurile merg pînă acolo
încît unele reportaje literare bune
sînt socotite simple povestiri. Deși
au multe trăsături comune, unele
ori chiar foarte apropiate, cele
două genuri nu trebuie totuși
confundate. Ați vădit că și
reportajul literar își are
specificul lor. În ultima vreme, au
fost sovietici au scris numeroase
reportaje literare care zugrăvesc
caractere vii, colorate, autentice,
de oameni sovietici, demascănd
totodată pe cei care mai împiedică
mersul înainte al societății.
Pornind de la leza că împrejura-
rile creează caracterele, G. Ba-
klanov arată cum în reportajele
literare scriitorii sovietici dezvoltă
această idee, reușind să creeze
tipuri de adevărați constructori ai
societății noi, comuniste, că ei ri-
dică o seamă de teme noi, intere-
sante și actuale. Cîmpul de ac-
țiune al reportajului literar este
foarte larg, el oferă scriitorului
posibilitatea de a ogîndi lumea ce
se dezvoltă pentru aplicarea în viața a
hotărîrilor partidului, transformă-
rile din tehnică și industrie,
schimbările și prefacerile din via-
ța și conștiința oamenilor.

Articolul arată că pe
nedrept reportajul literar este
considerat de unii ca un gen literar
minor. Lucrurile merg pînă acolo
încît unele reportaje literare bune
sînt socotite simple povestiri. Deși
au multe trăsături comune, unele
ori chiar foarte apropiate, cele
două genuri nu trebuie totuși
confundate. Ați vădit că și
reportajul literar își are
specificul lor. În ultima vreme, au
fost sovietici au scris numeroase
reportaje literare care zugrăvesc
caractere vii, colorate, autentice,
de oameni sovietici, demascănd
totodată pe cei care mai împiedică
mersul înainte al societății.
Pornind de la leza că împrejura-
rile creează caracterele, G. Ba-
klanov arată cum în reportajele
literare scriitorii sovietici dezvoltă
această idee, reușind să creeze
tipuri de adevărați constructori ai
societății noi, comuniste, că ei ri-
dică o seamă de teme noi, intere-
sante și actuale. Cîmpul de ac-
țiune al reportajului literar este
foarte larg, el oferă scriitorului
posibilitatea de a ogîndi lumea ce
se dezvoltă pentru aplicarea în viața a
hotărîrilor partidului, transformă-
rile din tehnică și industrie,
schimbările și prefacerile din via-
ța și conștiința oamenilor.

Articolul arată că pe
nedrept reportajul literar este
considerat de unii ca un gen literar
minor. Lucrurile merg pînă acolo
încît unele reportaje literare bune
sînt socotite simple povestiri. Deși
au multe trăsături comune, unele
ori chiar foarte apropiate, cele
două genuri nu trebuie totuși
confundate. Ați vădit că și
reportajul literar își are
specificul lor. În ultima vreme, au
fost sovietici au scris numeroase
reportaje literare care zugrăvesc
caractere vii, colorate, autentice,
de oameni sovietici, demascănd
totodată pe cei care mai împiedică
mersul înainte al societății.
Pornind de la leza că împrejura-
rile creează caracterele, G. Ba-
klanov arată cum în reportajele
literare scriitorii sovietici dezvoltă
această idee, reușind să creeze
tipuri de adevărați constructori ai
societății noi, comuniste, că ei ri-
dică o seamă de teme noi, intere-
sante și actuale. Cîmpul de ac-
țiune al reportajului literar este
foarte larg, el oferă scriitorului
posibilitatea de a ogîndi lumea ce
se dezvoltă pentru aplicarea în viața a
hotărîrilor partidului, transformă-
rile din tehnică și industrie,
schimbările și prefacerile din via-
ța și conștiința oamenilor.

Articolul arată că pe
nedrept reportajul literar este
considerat de unii ca un gen literar
minor. Lucrurile merg pînă acolo
încît unele reportaje literare bune
sînt socotite simple povestiri. Deși
au multe trăsături comune, unele
ori chiar foarte apropiate, cele
două genuri nu trebuie totuși
confundate. Ați vădit că și
reportajul literar își are
specificul lor. În ultima vreme, au
fost sovietici au scris numeroase
reportaje literare care zugrăvesc
caractere vii, colorate, autentice,
de oameni sovietici, demascănd
totodată pe cei care mai împiedică
mersul înainte al societății.
Pornind de la leza că împrejura-
rile creează caracterele, G. Ba-
klanov arată cum în reportajele
literare scriitorii sovietici dezvoltă
această idee, reușind să creeze
tipuri de adevărați constructori ai
societății noi, comuniste, că ei ri-
dică o seamă de teme noi, intere-
sante și actuale. Cîmpul de ac-
țiune al reportajului literar este
foarte larg, el oferă scriitorului
posibilitatea de a ogîndi lumea ce
se dezvoltă pentru aplicarea în viața a
hotărîrilor partidului, transformă-
rile din tehnică și industrie,
schimbările și prefacerile din via-
ța și conștiința oamenilor.

Articolul arată că pe
nedrept reportajul literar este
considerat de unii ca un gen literar
minor. Lucrurile merg pînă acolo
încît unele reportaje literare bune
sînt socotite simple povestiri. Deși
au multe trăsături comune, unele
ori chiar foarte apropiate, cele
două genuri nu trebuie totuși
confundate. Ați vădit că și
reportajul literar își are
specificul lor. În ultima vreme, au
fost sovietici au scris numeroase
reportaje literare care zugrăvesc
caractere vii, colorate, autentice,
de oameni sovietici, demascănd
totodată pe cei care mai împiedică
mersul înainte al societății.
Pornind de la leza că împrejura-
rile creează caracterele, G. Ba-
klanov arată cum în reportajele
literare scriitorii sovietici dezvoltă
această idee, reușind să creeze
tipuri de adevărați constructori ai
societății noi, comuniste, că ei ri-
dică o seamă de teme noi, intere-
sante și actuale. Cîmpul de ac-
țiune al reportajului literar este
foarte larg, el oferă scriitorului
posibilitatea de a ogîndi lumea ce
se dezvoltă pentru aplicarea în viața a
hotărîrilor partidului, transformă-
rile din tehnică și industrie,
schimbările și prefacerile din via-
ța și conștiința oamenilor.

Articolul arată că pe
nedrept reportajul literar este
considerat de unii ca un gen literar
minor. Lucrurile merg pînă acolo
încît unele reportaje literare bune
sînt socotite simple povestiri. Deși
au multe trăsături comune, unele
ori chiar foarte apropiate, cele
două genuri nu trebuie totuși
confundate. Ați vădit că și
reportajul literar își are
specificul lor. În ultima vreme, au
fost sovietici au scris numeroase
reportaje literare care zugrăvesc
caractere vii, colorate, autentice,
de oameni sovietici, demascănd
totodată pe cei care mai împiedică
mersul înainte al societății.
Pornind de la leza că împrejura-
rile creează caracterele, G. Ba-
klanov arată cum în reportajele
literare scriitorii sovietici dezvoltă
această idee, reușind să creeze
tipuri de adevărați constructori ai
societății noi, comuniste, că ei ri-
dică o seamă de teme noi, intere-
sante și actuale. Cîmpul de ac-
țiune al reportajului literar este
foarte larg, el oferă scriitorului
posibilitatea de a ogîndi lumea ce
se dezvoltă pentru aplicarea în viața a
hotărîrilor partidului, transformă-
rile din tehnică și industrie,
schimbările și prefacerile din via-
ța și conștiința oamenilor.

Articolul arată că pe
nedrept reportajul literar este
considerat de unii ca un gen literar
minor. Lucrurile merg pînă acolo
încît unele reportaje literare bune
sînt socotite simple povestiri. Deși
au multe trăsături comune, unele
ori chiar foarte apropiate, cele
două genuri nu trebuie totuși
confundate. Ați vădit că și
reportajul literar își are
specificul lor. În ultima vreme, au
fost sovietici au scris numeroase
reportaje literare care zugrăvesc
caractere vii, colorate, autentice,
de oameni sovietici, demascănd
totodată pe cei care mai împiedică
mersul înainte al societății.
Pornind de la leza că împrejura-
rile creează caracterele, G. Ba-
klanov arată cum în reportajele
literare scriitorii sovietici dezvoltă
această idee, reușind să creeze
tipuri de adevărați constructori ai
societății noi, comuniste, că ei ri-
dică o seamă de teme noi, intere-
sante și actuale. Cîmpul de ac-
țiune al reportajului literar este
foarte larg, el oferă scriitorului
posibilitatea de a ogîndi lumea ce
se dezvoltă pentru aplicarea în viața a
hotărîrilor partidului, transformă-
rile din tehnică și industrie,
schimbările și prefacerile din via-
ța și conștiința oamenilor.

Articolul arată că pe
nedrept reportajul literar este
considerat de unii ca un gen literar
minor. Lucrurile merg pînă acolo
încît unele reportaje literare bune
sînt socotite simple povestiri. Deși
au multe trăsături comune, unele
ori chiar foarte apropiate, cele
două genuri nu trebuie totuși
confundate. Ați vădit că și
reportajul literar își are
specificul lor. În ultima vreme, au
fost sovietici au scris numeroase
reportaje literare care zugrăvesc
caractere vii, colorate, autentice,
de oameni sovietici, demascănd
totodată pe cei care mai împiedică
mersul înainte al societății.
Pornind de la leza că împrejura-
rile creează caracterele, G. Ba-
klanov arată cum în reportajele
literare scriitorii sovietici dezvoltă
această idee, reușind să creeze
tipuri de adevărați constructori ai
societății noi, comuniste, că ei ri-
dică o seamă de teme noi, intere-
sante și actuale. Cîmpul de ac-
țiune al reportajului literar este
foarte larg, el oferă scriitorului
posibilitatea de a ogîndi lumea ce
se dezvoltă pentru aplicarea în viața a
hotărîrilor partidului, transformă-
rile din tehnică și industrie,
schimbările și prefacerile din via-
ța și conștiința oamenilor.

Alexandr Blok

Fecit indignatio versum... Adică — mînia dă naștere versului. Să fie oare o maximă valabilă pentru toate timpurile? De bună seamă, nu. Este versul greu de adînci semnificații, dintr-o satiră a scriitorului latin Juvenal, pe care Alexandr Blok îl alesese drept motto pentru ciclul său de versuri programatice, intitulat „Lambii”.

Era în perioada marilor prefaceri, cînd se afirmă, cu tărie forța nouă a proletariatului rus avîntat spre revoluție, înfruntînd vechea lume a putregaiului și a destrămării spirituale, lumea tuturor silnicilor apăsătoare ce vîlguiau umanitatea.

Se delimitau forțele. Se deschideau noi drumuri în viltoarea unor ciocniri dramatice, între cele două lumi — una apusă, cealaltă abia răsărînd, dar neînduplecată în voiața ei de a clădi o viață nouă, demnă, pentru om. Lupta de o parte și de cealaltă a baricadei punea în grea cumpănă conștiința multor oameni cinstiți, dar neorientați, care respingeau trecutul nevolnic fără să găsească, deocamdată, calea ieșirii din impas.

Era în Rusia — Rusia țarilor cu temeliile tronurilor lor autocrat zdrobite fără în-țocire, cînd noua plămădită revoluționară a luptătorilor dirzi punea temeliile unei alte lumi.

Surprins de evenimentele, poetul nota plin de îndolii:

Veseli, trec departe...
Iată-i! Vrei, cofea!
Dar cu ei alături
Nu ne vor lua!

Titlul sugestiv al poeziei este „Barca vieții” — iar autorul, care a crescut și s-a format la răscrucea a două veacuri, între două etape istorice, și în a cărui operă s-a răsfrînt epoca care mai frămîntă din istoria Rusiei, este poetul Alexandr Blok.

Intr-una din scrierile lui Maxim Gorki, apărute în culegerea de „Nuvele uitate” găsim următoarea reflecție plină de tălc: „Există numai două forme de viață: putrezire și ardere. Fricoșii și lașii o vor alege pe cea dintîi, curajoșii și generoșii pe cea de-a doua...”

Autorul poemelor revoluționare „Ceil doispnezece”, „Răsplata” și „Sciții” aparține prin forță nestăvilită a temperamentului său scriitoricesc celei de a doua categorii de „curajoși și generoși” în înțelesul gorkian al cuvîntului. Întreaga lui operă este o „ardere”, o uriașă strădanie de a-și depăși pe plan artistic propriile sale concepții, dominate pînă atunci de perceperea mistică idealistă a realității, de estetica simbolistă din care își adăpase, încă de la primii săi pași literari, inspirația poetică.

Influența mediului de intelectuali cu preocupări literare din sinul familiei, profesind idealismul și liberalismul tradițional al deceniilor dinaintea reformei din 1861, a lăsat urme adînci în concepția viitorului poet. Tînărul Blok este sensibil față de tendințele spre apolitism, caracteristice unei părți a intelectualității ruse din vremea aceea, dezorientate din punct de vedere ideologic. Primele sale culegeri de versuri, scrise la vîrsta de 17 ani (în 1897), vădesc tocmai această orientare.

Ajunul anului revoluționar 1905, cu evenimentele ce au urmat, determină o cotitură în orientarea ideologică a lui Blok. El la atitudine față de contradic-

țiile societății capitaliste, față de lumea „celor sături”, lumea abuzurilor și a nedreptății. Dincolo de imaginile simboliste răzbată tema socială.

Crestele din ce în ce mai năvalnic sentimentul de indignare împotriva „stăpînitorilor vieții” („Din bezna beciurilor...”, „Cei sături”, „Mîing” și altele). Cu ură și dispreț, poetul înfierăază în cuvinte crude și usturătoare burghezia „sătulă”, corupția și cultura ei anti-populară.

Blok nu se limitează numai la demascarea acestei lumi a „săturilor”. El reflectează profund asupra soartei patriei, a poporului său:

Va înflori cîndva ogrorul?
Poporul oare s-o trezi?
pentru a conchide în versurile finale:

Disprețul naște din minie
Și-această naștere-i răscolalt

Atitudinea poetului se precizează în perioada dezmațului reacțiunii staliniste, cînd el se ridică, cu toată pasiunea unui patriot înflăcărat, în apărarea poporului, a drepturilor sale vitale („Cuvîntul destinului”), după ce îl închinase admirabilele poezii din ciclul „Rusia”. În 1909,

Blok scrie într-una din scrisorile sale: „Pînă la moarte, nu voi accepta nimic din viața de acum. Orînduirea ei rușinoasă nu-mi produce decât scrîbă”.

Și într-adevăr el n-a acceptat pînă la sfîrșitul vieții nimic din lumea veche, adevînd la revoluție, ce-i drept fără să înțeleagă deplin sarcinile ei istorice de perspectivă.

Dar, sincer, cinstit, întîmpînd-o cu exclamația „E bine!” pe care o rostеше drept răspuns la întrebarea marelui său contemporan V. Maikovski: „Ce părere ai, Alexandr Alexandrovici?” De-aici titlul poemului maikovskian închinat lui Octombrie: „E bine!” — cuvinte de rezonanță universală. În anjii revoluției proletare — rupînd toate punțile ce-l mai legau de trecut — pe poet îl preocupă problema raporturilor dintre popor și intelectualitate, trecutul eroic al poporului rus („Pe cîmpul Kulikovo”), tema muncii constructive („Grădina cu privighetori”).

Geniul poetic al lui Blok culminează cu „Cei doispnezece” și „Sciții”. Un singur vers din nemuritorul poem al „Celor doispnezece”: „Tineți pasul revoluționar...”. Înainte popor muncitor — cuprinde în esență miezul ideii care afirmă marșul triumfal al „Celor doispnezece” ostași ai armatei roșii — simbolizînd revoluția.

Îmbrățișînd lumea nouă, el înfruntă pentru ultima oară lumea cea veche pornit în disperare cu hoardele războinice ale intervenției contrarevoluționare împotriva tinerei Puteri Sovietice:

O, lume veche, iarăși îți vorbesc!
Te chem în cea din urmă oră!
La trudă, pace, la ospăț frățesc
Te-mbie lira mea barbară!

În august 1921 „lira barbară” a poetului amuțese pentru totdeauna. El moare la vîrsta de numai 41 ani, dar ecurile versurilor zbucimale, care poartă amprenta unei ciudate și complexe personalități, vor răscoli generații. Ele transmit posterității avînturile înălțătoare ale unui suflet nemăcșat, pradă mâniei, care a găsit spre sfîrșitul vieții formele de expresie ale unui realism zguduitor, de factură tolstoiană.

TAMARA GANE

Povestea primei iubiri

— Merge... Dar numai în cursul săp-tămîinii...
Gîtul Soniei se contractă într-un spasm ca și cum ar fi înghițit ceva; totuși nu spuse nimic. Senka și Nikita mai așteptară puțin, clipiră din ochi și se îndepărtară. În aceeași seară toți tinerii — de la adolescenți și pînă la flăcăii cei buni de înșurat, și erau vreo cincizeci cu totul — știau că Sonia Hmelkova nu era urîtă, dar că în fond n-avea nimic deosebit. De obicei, Sonia stătea puțin cu teletele, își unea din cînd în cînd vocea cu multă sfială cu vocile celorlalți cîntăreți, iar pe urmă pleca pe lașii. Era o poezie de dinăuntru. Sau poate vroia să se observe? N-ăși putea să spun atunci.

De Sînta Treime sau de Rusăii — pe atunci în sat nu era nici măcar o celulă cosmopolită și finean săr-bătorii după tradiția veche, împo-dobind toată viața cu verdețuri și un incens or horă uriașă în uliță. Fetele au început-o, apoi flăcăii și bătrînii s-au alăturat și, ce cînta, se dansa; apoi un acordeonist, încălzit de atmo-sferă de sărbătoare, începuse un joc popular rusec. Nu știu dacă prietenele au rămas în glumă sau dacă vreun flăcău a tras-o de mîna, dar deodată Sonia Hmelkova se trezi în mijlocul cercului. Rămase o clipă nemişcată, hîmăc, ochii ei cenușii clipiră, înții se dadu puțin înapoi ca și cum ar fi vrut să intre din nou în mulțimea din jurul ei, apoi își îndreptă trupul, făcînd un pas mic, imperceptibil, apoi altul și parcă ulita însăși s-a pus în miș-care plînd cu ea... Cine nu știe cum se dăsează o „rusească”? Dar Sonia, bîlînd din picior de săreau scînteii de sub tălpi, dansa „rusească” în felul ei. Ba se aplecă și se legăna cu un tînar mesteacan bătut de vînt, ba se invitase, se înclina pentru

Muncă de propagandă vie, legată de viață

Un milion de membri ai Asociației noastre au primit cu înfocare hotărârile celui de al IV-lea Congres A.R.L.U.S., în care s'au prevăzut — în spiritul lămuritorilor îndrumări cuprinse în salutul partidului și guvernului — măsurile necesare pentru înlăturarea ăpsurilor și îmbunătățirea continuă a activității A.R.L.U.S.-ului. Rezoluția, precum și celelalte documente ale Congresului, constituie pentru fiecare organizare A.R.L.U.S., pentru fiecare activist, o prețioasă călăuză în activitatea sa. Ele ne ajută să analizăm cu simț de răspundere activitatea noastră de până acum, să desprindem mai clar realizările obținute, să vedem mai limpede căile pe care trebuie să mergem pentru a obține succese și mai însemnate.

Un neprețuit ajutor în munca noastră îl constituie aprecierile asupra principalelor lipsuri din activitatea A.R.L.U.S. cuprinse în salutul adresat Congresului de către partid și guvern. Unele organizații A.R.L.U.S. — subliniază acest document — înlocuiesc munca vie în rindul masei prin metode de muncă birocratică, formale, de paradă.

Atât în activitatea consiliului orășenesc cit și a consiliilor raionale și raionale A.R.L.U.S. din București, s-au manifestat asemenea fenomene, care au dăunat mult muncii noastre.

Unele organizații A.R.L.U.S., cum sînt consiliile raionale „I. Mai”, „Grivița Roșie”, „23 August” ș.a. s-au marginit de multe ori la o activitate birocratică, de înregistrare a temelor manifestărilor și a numărului participanților la diferite manifestări, fără să se preocupe, de exemplu, dacă manifestările organizate au răspuns cerințelor și preocupărilor participanților, dacă au constituit într-adevăr un aport real la cunoașterea realității sovietice.

Alte organizații au manifestat o predilecție specială pentru acțiuni cu caracter formal, de paradă, fără urmări practice. Este caracteristică, din acest punct de vedere, manifestarea organizată nu de mult de consiliul raional A.R.L.U.S. „23 August”, în scopul de a prezenta rolul familiei sovietice în educarea copiilor. Peste 800 oameni au ținut să participe la această conferință. Spre surprinderea și regretul participanților, în locul unei conferințe documentate, cu date și fapte interesante, expusă de un om competent, le-a fost dat să asculte o conferință anostă, prezentată de un conferențiar nepregătit, adus în sală în ultima clipă.

Aceeași lipsă de interes față de calitatea manifestărilor a dovedit și consiliul orășenesc A.R.L.U.S. București cu prilejul organizării unei manifestări din cadrul Decadei cîntecului și dansului popular sovietic din acest an. Preocupări de a avea în primul rînd un număr cit mai mare de participanți, organizatorii acestei manifestări au arătat mai puțin interes ca față de programul artistic și, drept rezultat, a fost prezentat un program sărac, care a fost departe de a înălța cîntecul și dansul popular rus și sovietic.

Inițierea ăpsurilor semnalate la Congres, dezvoltarea spiritului de inițiativă în ceea ce privește organizarea de manifestări mai interesante, mai atrăgătoare, atît prin conținut cit și prin formele de prezentare, trebuie să fie o preocupare permanentă a tuturor organizațiilor, a fiecărei organizații și Asociației noastre.

Activitatea desfășurată în cadrul Lunii prieteniei romino-sovietice, ne-a oferit posibilitatea de a îmbunătăți, așa cum prevede Rezoluția Congresului, metode de muncă, de a folosi forme mai vii și variate de activitate.

Semnificativ din acest punct de vedere este interesul pe care l-au

stăruit consăturile cu privire la aplicarea experienței și metodele de lucru sovietice organizate în colaborare cu comitetele sindicale și cercurile A.S.I.T., la întreprinderile „Clement Gottwald”, uzinele „23 August”, „Boleslav Bierut”, moara „C. David”, uzinele „21 Decembrie” ș.a.

Prezentate de oameni cu o temelnică pregătire de specialitate, referate — care au constituit baza discuțiilor — au fost documentate, pline de fapte și exemple sugestive. Ele au mers de-a dreptul la inima și înțelegerea muncitorilor și tehnicienilor, fiindcă vorbeau despre viața lor din uzină, fabrică, și le arătau, prin fapte concrete, că pot munci mai cu spor aplicînd experiența sovietică.

De mare interes s-au bucurat manifestările organizate de numeroase comitete A.R.L.U.S. din cartiere, în cadrul cărora s-a vorbit despre rolul femeii sovietice în familie și în activitatea obștească, sau acțiunile organizate în ultima vreme de comitetele A.R.L.U.S. dintr-o serie de institute de învățămînt superior din Capitală, în cadrul cărora s-a discutat despre viața studențească din U.R.S.S., despre organizarea învățămîntului superior, relațiile dintre profesori și studenți etc.

Mergînd pe linia indicațiilor cuprinse în hotărârile Congresului, organizațiile A.R.L.U.S. din Capitală se străduiesc, de asemenea, să găsească și să introducă în munca de propagandă forme mai vii, mai variate de activitate. În această privință, se remarcă printre altele activitatea consiliului raional A.R.L.U.S. „N. Băcescu”. De curînd, în acest raion a avut loc o cursă literară-ghicitoare, în cadrul căreia au fost prezentate fragmente din lucrări literare sovietice și rominești. Organizată cu gust și prioperire, această manifestare a satisfăcut pe deplin pe cei peste 300 de muncitori și funcționari din întreprinderile raionului, care și-au exprimat dorința să se mai organizeze asemenea manifestări.

În tot mai mare măsură își face loc, în munca comisiilor A.R.L.U.S., spiritul de inițiativă, dorința de a îmbunătăți și îmbogăți activitatea. Așa, de pildă, comisia A.R.L.U.S. de la spitalul „Vasile Roaită” a organizat din proprie inițiativă, cu concursul unui grup de medici, prezentări de referate privind cele mai noi realizări ale medicinei sovietice, iar comisiile A.R.L.U.S. de la Ministerul Energiei Electrice și Industriile Electrotehnice, Ministerul Industriilor Alimentare și Trăsturile energo-construcții au alcătuit, în colaborare cu comitetele sindicale și colectivele de conducere ale cluburilor, echipe de teatru care au pus în scenă scurte piese aparținînd dramaturgiei ruse și sovietice.

În activitatea noastră, este deosebit de important să ținem todeauna seama de obiectivele politico-economice pe care partidul și guvernul le pun în fața întregului popor.

În prezent, oamenii muncii din țara noastră întîmpină cu noi succese în producție cel de al II-lea Congres al partidului, luptînd pentru îndeplinirea înainte de termen a primului nostru plan cincinal. Organizațiile și organizațiile A.R.L.U.S. sînt chemate să sprijine prin toate mijloacele trecerea socialistă a celor ce muncesc pentru îndeplinirea integrală a planurilor de producție, răspîndind pe scară largă experiența sovietică în toate domeniile de activitate.

Îmbunătățindu-ne metodele de muncă, folosind forme vii și variate de activitate, luptînd pentru lichidarea metodelor formaliste și birocratice, stimulînd și valorificînd inițiativa membrilor A.R.L.U.S., activitatea noastră se va ridica la un nivel mai înalt și va contribui într-o măsură mai mare la răspîndirea bogatei experiențe sovietice în toate domeniile de activitate.

Pentru o puternică dezvoltare a industriei chimice din țara noastră

Ing. DUMITRU CĂNILA
locuitor al ministrului
Industriei Chimice

Printre realizările de seamă cu care se mîndrește poporul nostru la sîrșitul planului cincinal, se numără și dezvoltarea vertiginoasă a industriei chimice. Partidul Muncitoresc Român și Guvernul R.P.R. au apreciat din timp marile posibilități de dezvoltare a industriei chimice la noi și rolul ei în ansamblul economiei moderne, socialiste. Încă la primul Congres al Partidului Muncitoresc Român, tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej arăta: „Condițiile naturale pentru dezvoltarea industriei sînt foarte favorabile în țara noastră. Ele ne permit crearea unei puternice industrie chimice, bazată pe gaz metan, țîței, cărbuni și sare”.

Regimul nostru democrat-popular a pus capăt pentru todeauna stărilor de înapoiere umilitoare care caracteriza industria chimică, ca de altfel și restul industriei și întreaga economie a țării. Sub regimul burghez-moșieresc, peste 72% din industria chimică era proprietatea trusturilor străine. Aceste trusturi, în goană după profituri mari și rapide, nu-și băteau capul să folosească rațional imensele resurse ale subsolului nostru. Astfel, trustul mondial „Solvay” a menținut industria produselor sodice de la noi într-o stare de înapoiere, iar trustul german „I. G. Farbenindustrie” folosea România exclusiv ca piață pentru vânzarea de coloranți și medicamente aduse din Germania, înființînd aici doar mici ateliere de ambalaj și împiedicînd dezvoltarea unei industrii de specialitate autohtone. În acei ani, în România nu exista dect o singură fabrică de îngășăminte agricole, demontată și ea în 1937. Clasele exploatatoare de la noi rămîneau surde la glasurile unor savanți, profesori și ingineri chimiști romîni de faimă mondială, care cereau dezvoltarea unei reale industrii chimice în România.

În anii regimului democrat-popular, industria noastră chimică l-a deschis calea unei dezvoltări rapide. Datorită investițiilor prevăzute de stat și efortului creator al oamenilor muncii a sporit mult producția întreprinderilor existente și au fost create altele noi. Astfel, față de 1938, la sîrșitul anului 1954, producția sectorului chimic, inclusiv a medicamentelor, era de 6,6 ori mai mare. Industria noastră chimică produce în prezent în cantități tot mai mari clor, amoniac, acid acetic, produse sodice, carbid, negru de fum, îngășăminte minerale azotozote și fosfatice, produse pentru combaterea dăunătorilor și vătămătorilor din agricultură, tanați vegetali, abrazivi, electrozi grafitaj, peste 400 feluri de medicamente, peste 40 de coloranți și 20 de intermediari pentru coloranți, mase plastice diverse etc.

Un factor de seamă care a con-

tribuit și contribuie la dezvoltarea industriei chimice, este colaborarea strînsă și ajutorul multilateral pe care ni-l acordă Uniunea Sovietică. Ajutorul Uniunii Sovietice s-a manifestat prin livrări de uzine și fabrici, utilaje chimice, proiecte de combinate, de fabrici, de utilaje și instalații, prin consuliții și diverse documentații tehnice. Ajutorul sovietic se caracterizează nu numai prin amploarea lui, ci și prin nivelul său tehnic de prim rang. Marile unități chimice înălțate în țara noastră cu utilaje sau cu proiecte primite din U.R.S.S. sînt unități de bază ale acestei ramuri. Proiectele sovietice pe care le-am primit se disting nu numai prin înălțimea lor randament economic, automatizarea și mecanizarea superioară, profitul bine delimitat pe care le prevede, ci și prin faptul că ele sînt o excelentă școală pentru proiectanții noștri și contribuie la ridicarea nivelului muncii de proiectare de la noi.

Este remarcabilă contribuția tehnicii sovietice la sporirea producției, la extinderea și modernizarea uzinelor existente la noi. Prin introducerea tehnicii sovietice, s-a realizat o creștere a indicilor de utilizare și organizare tehnico-științifică superioară a întreprinderilor, ceea ce a permis ca, la aceleași utilaje, să se obțină producții de 2 și de 3 ori mai mari și de o calitate sporită.

Sînt bine cunoscute în rîndul lucrătorilor din industria chimică lucrările ale unor chimiști sovietici ca N. E. Pozin, K. M. Malin, A. P. Belopolski ș.a., ale căror lucrări ne-au ajutat să ameliorăm simțitor condițiile de fabricație a anumitor produse. Pe baza indicațiilor științifice sovietice înălțate, s-au realizat, de exemplu, randamente mai bune la valorificarea cramei indigene la bicromat și a minerurilor indigene de mangan la săruri de mangan. S-au obținut indicii înalți în fabricarea acidului sulfuric, s-a ridicat productivitatea și a scăzut consumurile specifice la fabricarea sodiei amoniacale, s-a îmbunătățit valorificarea bauxitelor.

Lucrătorii din industria noastră chimică învață mereu din experiența și știința sovietică, însușindu-și noi procedee de lucru și căutînd să folosească la maximum modernele utilaje sovietice pe care le-au primit. Numeroase sînt întreprinderile care îndeplinesc și înainte de termen sarcinile primului nostru cincinal, lucrează în contul cincinalului viitor.

Anastas Ivanovici Mikoian, activist de seamă al Partidului Comunist și al Statului Sovietic, discipol credincios al lui Lenin, s-a născut la 23 noiembrie 1895, în satul Saman, din fosta gubernie Tiflis, dintr-o familie de muncitori.

În 1915, A. I. Mikoian, luptător înflăcărat pentru cauza proletariului, intră în rîndurile Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. El desăfoară o susținută activitate revoluționară la Baku și Tiflis. În zilele Marii Revoluții Socialiste din Octombrie și ale războiului civil, devine unul din conducătorii revoluției la Baku și luptă activ în această regiune împotriva contra-revoluționarilor și a intervențiștilor străini, pentru instaurarea puterii sovietice.

În această perioadă, lui Anastas Ivanovici Mikoian i se încredințează o serie de sarcini de răspundere pe care le duce la bun sîrșit. La începutul lui martie 1919, în fruntea comisiilor azerbaidjani, A. I. Mikoian luptă pentru trecerea în viață a lozincii: „Azerbaidjanul sovietic”.

În 1922, împreună cu K. E. Vorosilov, A. I. Mikoian luptă pentru creșterea organizărilor de partid din ăinturile căzescii: Don, Kuban și Terck, de elementele contrarevoluționare, pentru atragerea căcăzîmii de partea puterii sovietice.

Din 1926, A. I. Mikoian își desăfoară activitatea la Moscova, unde i se încredințează sarcini de mare răspundere pe frontul construcției economice. În prezent, A. I. Mikoian este membru în Prezidiul C.C. al P.C.U.S., primul vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S.

Pentru munca sa plină de abnegație, pentru merite deosebite în fața partidului și al Statului Sovietic, A. I. Mikoian a fost distins de trei ori cu Ordinul Lenin, precum și cu înaltul titlu de Eroiu al Muncii Socialiste.

Rezultatul concursului nostru de șah

La concursul de probleme de șah organizat în cinstea Lunii prieteniei romino-sovietice au trimis soluții ale problemelor 419 delegaților.

Deși problemele nu au fost prea grele, totuși numai 36 concurenți au reușit să le rezolve impecabil, trimițînd soluții corecte în termenul și condițiile prevăzute de regulamentul concursului. Comisia de arbitraj so-

colindă că între acești 36 delegați, nu se pot face diferențieri în ceea ce privește calitatea soluțiilor trimise, a preciză că suma de 16.000 lei cît totalizează premiile care au fost instituite, urmează să fie împărțită între ei, în mod egal, fiecare cîștigător primînd suma de 444 lei.

Cei 36 de cîștigători ai concursului sînt următorii: BUCUREȘTI: I. Dragomir, I. Berbecaru, A. Leșanu, E. Ghilescu, Cecilia Manoliu, C. Bozdoghina, I. Rugină, P. Zamfirescu, Radu Voia, Radu Vasilescu, E. Rusnescu, M. Milescu, M. Rădulescu, Eugenia Popa, L. Loeventon, S. Negrea, I. Cri-

șan, Al. Nagy, V. Grabari, I. Grosu, Gh. Bastiurea, N. Boicu, P. Luch, I. Roman, P. Seimeanu, P. Joita, Z. Pavlu, Mircea Zaharia, At. Micu, N. Dumitrescu, V. G. Vasilescu, C. Petrescu, R. Moise. — CLUJ: T. Csarck, PLOESTI: P. Diaconescu, BGD: A. F. Iancu.

Toturi cîștigători li se va trimite premiul la adresa indicată de ei. Pe lîngă acești 36 cîștigători, comisia de arbitraj a socotit necesar să acorde un premiu special, în cârți, concurenților Virgil Ciotlos (Albaltalia) pentru forma artistică în care a redactat dezlegările trimise.

Cu acesta, considerăm încheiat concursul nostru de șah.

Începînd de săptămîna viitoare, vor apare în „Veac nou” soluțiile celor zece probleme. Eventualele contestații vor fi rezolvate de comisia de arbitraj miercuri 30 noiembrie și vineri 2 decembrie, între orele 16—19, la sediul redacției noastre.

STEROIDUL inginerului Iarmolciuk

V. MARIANOVSKI
A. PERESLAVŢEV

După cîteva secunde, iată, trenul apare la orizont. Corpul său argintiu trece pe lîngă noi umitor de repede, parc-ar fi o torpilă. Nu ni-mai forma acestui tren, care pare o figură gigantică, e neobișnuită. Nu se aude nici uruitul caracteristic al roților, nici răsunătura grea a locomotivii. Acest tren are roți și nu circula pe șine, ci pe un canal de beton armat, sau, mai bine zis, pe un lăgăș.

Toate acestea nu sînt născociri ale vreunui scriitor de ficțiune fantastică. Nu sînt nici anticipări ale viitorului. Pentru a vedea asemenea tren, ar trebui să ne întoarcem cu peste douăzeci de ani în urmă (oricît de străniu s-ar părea una ca asta). În 1932, a fost construită în regiunea Moscova o astfel de linie experimentală. Sute de oameni urmăreau cu interes primul tren din lume care, în loc de roți — care sînt una din cele mai vechi invenții ale omenirii — avea niște șere. Noul mijloc de transport se numește „SELT”. E un cuvînt energetic și scurt, cu un foc de pușcă. Înainte de a-l descrie, să ne adresăm istoriei.

Ideea înlocuirii roților cu șere s-a născut între anii 1920—1930. Studentul comunist Nikolai Iarmolciuk, de la Școala tehnică superioară din Moscova, medita adeseori asupra problemei marilor viteze în transporturi. De la o vreme, el vedea tot mai limpede că principală frînă în calea spre creșterea bruscă a vitezei este sistemul circulației pe două șine.

Și într-adevăr, de la carul vechilor romani pînă la puternica locomotivă electrică din zilele noastre, principul celor două roți — nîmpe printr-o oșie în așa fel ca centrul de gravitație să rămîna între punctele de sprijin, a rămas neschimbat. E adevrat că în viața noastră au intrat bicicleta și

motocicleta. S-ar părea că s-a găsit calea spre rezolvarea acestei probleme: trecerea la circulația pe o singură linie, astfel ca punctele de sprijin ale vagonului să se găsească pe o singură linie, paralelă cu direcția mișcării. Într-adevăr, astfel un tren ar putea circula pe o singură linie, dar n-a primit atunci cunele, înădăta de se opresc, călătoria trebuie să se despartă de acest mijloc de transport nesigur: altfel, îl pîndește pericolul de a se trezi la pămînt.

Cum s-ar putea realiza, totuși stabilitatea în circulația pe o singură linie? E clar un singur lucru, și anume că nu te poți baza pe roți. Cu toate meritele lor față de omenerie, ele au un defect organic: centrul de gravitație al roții este mai sus de centrul ei de stabilitate; cînd nu e în mișcare, ea tînde să cadă.

Steroidul! Această sferă trunchiată la două extremități — iată corpul geometric ce nu suferă de neajunsul principal al roții: în cazul sferoidului, centrul de greutate și-a schimbat locul cu centrul de stabilitate.

Ideea micșorînd pe o singură linie a căpătînt forma finală: un vagon așezat pe două puncte de sprijin, amîndouă sferice. Acest tren va trece fără să se răstoarne chiar pe curbele cele mai răsucite. Nu-l pîndește primăjdia de a se răsturna, fiindcă centrul de greutate al fiecărui vagon e situat sub centrul de stabilitate.

Iarmolciuk a numit această invenție a sa „SELT” — ceea ce înseamnă în formă prescurtată „transport electric pe șere și lăgășuri”.

Dar trenul pe șere nu se distinge numai prin stabilitatea la curbe. Nu mai puțin importantă este și reducerea de 2—3 ori a rezistenței față de mișcare. Numai astfel poate crește aproape proporțional și viteza.

Parafrazînd un proverb destul de cunoscut, s-ar putea spune că: „Fiecare invenție are soarta ei”. Trenul cu șere a trecut primul examen acum douăzeci de ani, dar n-a primit atunci cunele, înădăta deosebite de naștere. În asemenea situații, oamenii reacționează în feluri diferite. Unii dau din mîini neputincioși, alții își înădăptă energia creatoare într-o direcție nouă. Însă există „cavalari” adeverați ai ideii lor. Pe ei, nu-i sperie înălțimea „barierelor” care stau în calea ce duc spre înălțuirea felului de transport. Mai mult încă, aceștia sînt oameni care, deși s-au contopit paroc cu ideea lor, sînt totuși capabili să o privească de la distanță și să se întrebă: „A venit oare teren real pentru ea?” Și, întrebîndu-se așa, ei au destul curaj să răspundă: „Nu”.

Din această categorie de oameni face parte și Iarmolciuk. Pentru el, realizarea ideii sale nu era un scop în sine. El a putut înțelege că, pe cea vreme transportul avea probleme mai importante, primordiale. Însă era convins că viitorul va fi de partea invenției sale.

Și, Iarmolciuk mai înțelea că viitorul așteaptă de la el și alte lucruri noi. Cînd va suna ceasul ideii sale, viața îl va cere mult mai mult. Și el continua cercetările.

În cursul celui de al II-lea cincinal, se va continua îndepărtarea și modernizarea tehnică a uzinelor existente și se vor crea noi unități.

O mare dezvoltare va lua în anii viitori industria chimică pe baza de gaz metan și petrol. Industria bazată pe gaz metan este avîntată în chip deosebit de faptul că noi dispunem de zăcăminte imense de gaz metan de o puritate unică în lume, ceea ce permite chimizarea lui în condiții economice optime. Se va putea astfel spori și mai mult fabricarea negrului de fum, a masei plastice, a cauciucului și fibrelor sintetice, a îngășămintelor azotozote și a solvenților pe baza gazului metan. Folosindu-se lucrările cercetătorilor sovietici A. E. Favorski, Kobozev ș.a., din acetieneză se va realiza o mare gamă de produse: mase plastice, cauciuc sintetic, produse sintetice pentru industria pielăriei, a lacurilor etc. La Institutul Chimigaz, se experimentează fabricarea acidului clanhidric pe baza procedului Andrusov, prin oxidarea amoniacului în aer în prezența gazului metan. Din acidul clanhidric, se vor obține fibre sintetice cu calități superioare lînii, sticla organică și alte mase plastice.

Petrochimia, ramură ce are în țara noastră posibilități uriașe de dezvoltare, va valorifica în viitor gazele de cracare termică și catalitică, precum și alți derivați ai petrolului. Gazele de sondă, bogate în metan, etan, propan și butan, vor fi folosite în fabricarea acetiului. Etilena obținută direct din gazele de cracare termică și catalitică este o materie primă excepțională prin varietatea largă a produselor la care poate da naștere.

Pe baza ajutorului tehnic sovietic, a proiectelor și a utilajelor importate din U.R.S.S., se va construi în țara noastră o serie de fabrici și uzine chimice importante. Ele vor valorifica sub formă de produse șocice imense rezerve de sare foarte pură de la noi; sub formă de celuloză, furfural ș.a., stuful din Delta Dunării; vor produce cauciuc sintetic din gazele de cracare după procedul Lebedev; clor, prin electroliza modernă cu celule intensive; fibre sintetice de tip „kapron”; intermediari pentru coloranți; medicamente noi; feroalaje și carbid; acid sulfuric, superfosfat ș.a.

Lucrătorii din industria noastră chimică, folosind cercerile înaintate ale științei și tehnicii sovietice, vor lupta pentru a dezvolta continuu tehnica întreprinderilor noastre, pentru a da produse variate, noi și din ce în ce mai multe, necesare economiei noastre naționale și ridicării nivelului de trai al oamenilor muncii.

Mașini pentru agricultură

Anul acesta la Expoziția agricolă internațională din Moscova, s-au prezentat 1.400 tipuri de mașini și unelte diferite. Printre ele se numără 260 mașini de diverse mărimi, construite de industria sovietică în ultimul timp. Astfel, s-a remarcat noua combina de recoltă porumb „K.U.-2” care recoltează separat stîuleții, tulpinile și frunzele și toate acestea le toacă pentru siloz.

Interes deosebit a stîrnit complexul de mașini pentru recoltarea culturilor cerealiere. Din acest complex face parte și com-

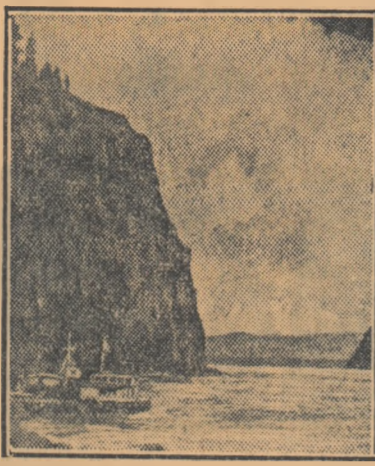
бина „Stalinet-8”, folosită la stringerea recoltelor de cultură cerealiere.

Foarte variat au fost prezentate autocomioanele cu o capacitate de încărcare de la 300 kg pînă la 25 tone. Printre ele se află și acest puternic autocomion basculant Asemenea autocomioane fabrică uzina de automobile din Kutaisi, R. S. S. Gruzină. Capacitatea lui de încărcare este de 4 tone — pentru transportul bambacului brut, și 6 tone — pentru transportul altor încărcături.

SĂPTĂMÎNA

Cea mai mare hidrocentrală din lume

După ce lasă în urmă, în drumul ei prin taiga, șapte raioane și peste șapte sute de kilometri de drum, Angara se apropie de de la Bratsk. Aici, ea vultuește și spumegă infuriată, ca pentru a-și vădi forța urlând. Ea se liniștește abia cînd lângă pragul Padun, malurile stincoase verticale îngustează albia râului de la 2 kilometri pînă la 900 metri. Tocmai aici va fi bazinul de acumulare al viitoarei hidrocentrală de la Bratsk, cea mai puternică din lume. După calcule prealabile ea va produce mai multă energie electrică decît hidrocentralele de la Kubisev și Stalingrad luate împreună.

Aici, lângă pragul Padun se va construi hidrocentrala Bratsk

Acum, se fac mari lucrări pregătitoare în vederea înfăptuirii grandiosului plan creat de hidrotehicienii sovietici.

Din toate colțurile Uniunii Sovietice, de la hidrocentralele de pe Narva, de la Kahovka, Gorki, Irkutsk, sosesc hidroconstrucții entuziaști. Sosesc necoanți mijloace tehnice din cele mai variate. Construcții au și primit 400 de autocamioane, aproape 100 de excavatoare, scarpere, buldozere, macarale. Astfel, lucrările pregătitoare se pot desfășura în bune condiții.

Pe malurile Angarei, au apărut trei orașe muncitorești. Sute de case cu o suprafață totală de 20.000 metri

pătrați, au și fost date în folosință. Tot aici, au fost deschise patru cantine, trei brutării, o cînci magazie, o școală, o creșă. Se construiesc o bibliotecă, o policlinică și un club.

Prin taigaua seculară de pe malul stîng al Angarei, au fost tăiate primele drumuri, printre care autostrada Padun — Bratsk, lungă de 35 km. Pe malul drept, se termină construirea căii ferate care va uni șantierul de construcție cu noua magistrală siberiană Taišet — Lena. Se înalță o fabrică de beton, un garaj, o secție de construcții din beton armat. Sosesele utilaj pentru fabrica staționară de beton, care va fi cea mai mare fabrică de acest fel din U.R.S.S. De curînd, a început să funcționeze un combinat forestier.

Se desfășoară din plin construcția liniei pentru transportul curentului de înaltă tensiune Irkutsk-Bratsk, lungă de 680 km. Hidrocentrala de la Irkutsk va trimite pe această linie curentul necesar construcției hidrocentralei de la Bratsk.

În trecerea socialistă în cîntecului de al XX-lea Congres al P.C.U.S. colectivul de construcții și-a luat angajamentul să îndeplinească cel mai tîrziu la 25 decembrie planul anual al lucrărilor de construcție și montaj.

Spintecînd valurile mării

In portul Odesa, domnește o animație neobișnută chiar pentru ritmul trepidant de muncă și viață de aici. Miș de locuitori ai orașului-eroi s-au adunat pe chei. Este o zi plăcută de sfîrșit de toamnă. Marea își trimite neobosită spre țărm valurile albastre-verzui cu creastă dantelată. Sîrăle puternic miroșul de apă sărată, de pește, de smocă, miroșă caracteristică de port.

Peste freacățul mulțimii, răsună deodată un fluter puternic, trîmțitor. Este strena tancului petrolier „Oceakoo”, pe care-l așteaptă nerăbdători cei veniți în port. Tîndu-și cale în pînza nesfîrșită a apei, vasul se apropie mîreț, stîrînd entuziasmul asistenței.

„Oceakoo” este cel mai mare tanc petrolier construit de specialiștii sovietici. El este înzestrat cu cele mai noi aparate de navigație, cu pompe puternice care asigură încălzirea și descărcarea a mii de tone de combustibil lichid. Pe vas există cabine confortabile pentru echipaj, săli de lectură, o sală de biliard etc.

Tancul petrolier a primit numele de „Oceakoo” în cinstea cruciatărilor lui „Oceakoo”, al cărui echipaj a luat parte activă la răscoala de la Sevastopol, în timpul primei revoluții ruse.

„Indienii și rușii sînt frați!”

— Hindu — Ruși, bhai, bhai!
— Indienii și rușii sînt frați!
Cuvintele acestea au răsunat puternic la Delhi. Ele au fost rostite de scolari. Au fost repetate cu glasuri hotărîte de tineri și tineri îmbrăcați în costume naționale vii colorate. Ele puteau fi citite, scrise cu litere de aur, pe bucați de pînză roșie împodobind străzile orașului.

Dar, mai puternic decît orice, aceste cuvinte au rămas săpate în mințile și inimile milioaneilor de oameni care au întîmpinat cu neșusă bucurie și caldă prietenie pe oaspeții veniți din Uniunea Sovietică.

Întîlnirea lui N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și a lui N. S. Hrușciov, membru în Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S., cu locuitorii capitalei Indiei, va sălăni în permanență amintire a celor care au avut fericirea să participe la ea. Și acest lucru nu numai pentru că întîlnirea a avut un caracter de masă, la ea participînd aproape un milion de oameni. Nu numai pentru că ea a fost atît de pitorească încît, uneori, părea că un curcubeu s-a izbit de pămînt și s-a împărțat într-o puzderie de tîndări. Într-aceasta este de neuitat pentru că, în ea, și-a găsit cea mai vie expresie frățească solidaritate dintre două mari popoare iubitoare de pace.

Locuitorii orașului Delhi salută pe N. A. Bulganin, N. S. Hrușciov și J. Nehru

nate și 200.000 de muncitori din întreprinderile orașului Delhi. „Ziua în care conducătorii sovietici au sosit în capitala noastră — scrie ziarul „Hindustan Times” — s-a transformat într-o sărbătoare națională.”

Cînd am ajuns la aeroport era aproape ora 14. Zeci de mii de elevi cu flori în brațe, unii din ei purtînd steaguri și panouri, se și adunaseră pentru întîmpinarea oaspeților. În spatele unui mic parapet, ce înconjură terenul, se agita o mare mulțime de oameni.

Pe aeroport, se aflau oameni de stat din India, miniștri, deputați, reprezentanți ai organizațiilor obștești, membri ai corpului diplomatic. Un deputat, membru al partidului Congresului Național al Indiei, Charu Narayan Malviya, cu care ne-am întîlnit, ne-a spus cu însuflețire:

— Aș dori să transmit în cititorilor dumneavoastră că acum participăm la un eveniment de o însemnătate uriașă, cu adevărat istorică. Întregul nostru popor este astăzi fericit. Am sosit la Delhi azi dimineață cu trenul din orașul meu natal, Bhopal. Ce să vă mai spun? În fiecare gară am văzut sute de oameni care așteptau trenul cu speranța să ajungă la Delhi pentru a întîmpina pe oaspeții sovietici. Acest entuziasm nemișcînt este mai grăitor decît toate cuvintele care ar putea să exprime sentimentele pline de căldură ale indienilor față de prietena noastră, Uniunea Sovietică...

La orele 14 și 20 de minute a sosit la aeroport vicepreședintele Republicii India, S. Radhakrishnan, iar la 14 și 30 de minute — primul ministru Jawaharlal Nehru.

Se auzea zăușul motoarelor: un avion sovietic cu două motoare, încadrat de o escortă de onoare numărînd opt avioane de vîntoare cu reacție, aterizează pe pămîntul indian. Din mulțime răsună aclamații. Ambasadorul U.R.S.S. în India, M. A. Menșikov, se urcă pe bordul avionului pentru a întîmpina pe oaspeții. Își face apariția N. A. Bulganin, N. S. Hrușciov și persoanele ce-i însoțesc.

Primul ministru Jawaharlal Nehru se apropie de oaspeți, salutîndu-i cu căldură.

du-i cu căldură. Purtînd ghirlande împletite din minunatele flori ale Indiei, N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov se îndreaptă spre garda de onoare alcătuită din unități ale armatei, aviației și flotei indiene.

În linștea ce se lăsează dintr-o dată, au răsunat solemn imnurile Uniunii Sovietice și Republicii India. Oaspeții din Moscova trec în revistă garda de onoare și salută pe oamenii de stat, pe reprezentanții organizațiilor obștești, pe membrii corpului diplomatic. Copiii funcționarilor ambasadei U.R.S.S. din India oferă buchete de flori lui J. Nehru.

De-a lungul întregului parcurs, lung de 20 de kilometri, sutele de mii de oameni veniți spre a saluta pe oaspeți, formau un zid neîntrerupt.

Deosebit de impresionantă a fost întîlnirea cu poporul, întîlnire ce a avut loc în piața centrală a orașului Delhi. Aici, locuitorii au acoperit cu un covor de flori toată suprafața, puțindu-se citi, din loc în loc, scrise cu garoafe roșii, cuvintele: „Bine ați venit!”.

Mașinile înalte au trecut pe acest minunat covor. În picioare, N. A. Bulganin și Jawaharlal Nehru răspund la saluturile locuitorilor Capitalei.

Astfel, în mașini, oaspeții se au sosit din Uniunea Sovietică se apropie de palatul președintelui, unde își vor avea reședința în timpul vizitei lor la Delhi.

N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov au făcut o vizită primului ministru Jawaharlal Nehru și, apoi, vicepreședintelui republicii S. Radhakrishnan. Seara, oaspeții sovietici au asistat la un spectacol de cîntec și dansuri populare indiene, dat în cinstea lor la palatul președintelui. În încheierea spectacolului, corul a executat, în limba rusă, imnul Uniunii Sovietice, precum și imnul național indian „Jana Gana Mana”.

Întreg orașul trăiește sub impresia întîlnirii cu conducătorii sovietici. „Astăzi s-a împlinit ceea ce doream de mulți ani — a spus I. Alva, membru al parlamentului. Ne-am întîlnit cu conducătorii Uniunii Sovietice ca frați!”.

Această idee este împărtășită de numeroși oameni. Și nu întîmplător toate zărele indiene, acordînd sosirii lui N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov cîteva pagini, subliniază tocmai această latură a vizitei: rolul și însemnătatea ei pentru întărirea tradiționalei prietenii sovieto-indiene.

Pe o pagină întregă, ziarul „Hindustan Times” relatează despre această vizită scriind titlul în limba rusă: „Poporul Indiei face o primire prietenească conducătorilor Uniunii Sovietice”. Ziarul scrie: „Sosirea conducătorilor sovietici în Capitala noastră constituie un eveniment important în istoria relațiilor sovieto-indiene. Vizita în India a conducătorilor sovietici, în același an în care Nehru a vizitat Uniunea Sovietică, întărește și mai mult prietenia crescîndă dintre popoarele celor două țări și o și mai mare însemnătate politică de coexistență pașnică între țări”.

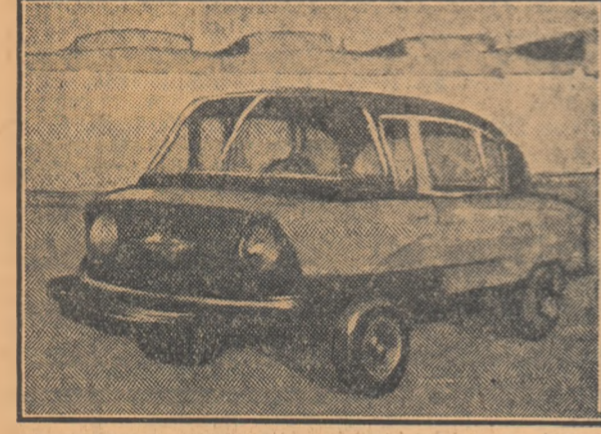
Intărirea și dezvoltarea prietenii sovieto-indiene bucură pe toți prietenii sinceri ai păcii, oriunde s-ar afla ei — în Asia sau Europa, în Africa sau America. Intărirea acestei prietenii contribuie la consolidarea continuă a păcii în lumea întregă.

I. JUKOV,
O. ORESTOV,
S. SKALKIN
(Din ziarul „Pravda”).

„Belka”

Crearea unui automobil ușor, ieftin și simplu este un vechi vis al automobilistilor.

Ministerul Industrial de Automobile din U.R.S.S. a făcut un pas important în această direcție: colaboratorii Institutului științific pentru construcția automobilelor și au

tomotoarelor, și colectivul fabricii de motociclete din Irbitk, au elaborat și construit modele experimentale de automobile care au primit emblema „Belka”.

„Belka” este cu 60 cm mai scurt și cu 250 kg mai ușor decît cunoscutul automobil „Moskvici”. În schimb el are o caroserie cu 5 locuri și un port-bagaj spațios.

Expoziție sovietică la Canton

La Canton (R. P. Chineză) s-a deschis o expoziție consacrată realizărilor economice și culturale ale Uniunii Sovietice.

Expoziția își are sediul într-o clădire construită de curînd, care poartă numele de Palatul prieteniei chino-sovietice. La dispoziția vizitatorilor stau 400 de ghizi. În cadrul palatului, se organizează conferințe, se țin rapoarte, funcționează cercuri tehnice la care participă peste 1.000 de oameni.

Expoziția sovietică se bucură de mult succes în rîndul oamenilor muncii din Republica Populară Chineză. Ea a fost vizitată pînă în prezent de 1.400.000 de persoane.

150 de televizoare într-un sat

Ivan Pereltovko, vînzător la raionul de articole de radio și electrotehnice al magazinului universal, abia prididește să-și servească pe cumpărători.

— Un televizor!
— Un televizor și un aparat de radio „Baltika”!
— Eu vreau un fier de călcat și un televizor.

Seara, după ce încheie sacotelele, Ivan Pereltovko le spune mulțimii celorlalți:

— Eram sigur că o să fie așa. Am vîndut toate cele 30 de televizoare care ne-au venit ieri.

Cu aceasta, numărul de televizoare în funcțiune în satul Gorenka din raionul Kiev-Sveatoșinska s-a ridicat la 150. Un număr de 150 familii de colhoznici și-au instalat pe acoperișul casei antena în formă de „T”. În fiecare seară, prietenii și rude se adună în casele posesorilor de televizoare pentru a viziona emisiunile interesante, bogate în conținut, ale centrului de televiziune din Kiev.

alte accesoriu — în partea care se îngustează din ce în ce mai mult. Datorită distanței reduse dintre axe, mașina este capabilă de mare viteză. Pentru a realiza un viraj complet, fără a folosi mersul înapoi, mașina are nevoie de o pistă cu un diametru de 10 m.

Construcții au depus eforturi susținute pentru a perfecționa unele piese ale mașinii, pentru a o face confortabilă și atrăgătoare ca aspect. Astfel, pentru a scădea din față să poată fi ușor folosite, s-a prevăzut o scaun-capac în locul ușilor laterale.

O atenție deosebită este acordată acelor piese care asigură un mers lin și o mare rezistență în timpul parcursului drumurilor prost pavate. Atît roțile din față cît și cele din spate, au cauciucuri cu presiune redusă și suspensie pe arcuri, și amortizoare hidraulice. Distanța dintre fundul caroseriei și șosea este mai mare ca la alte automobile, fapt care-l permite să treacă cu ușurință peste gropi și obstacole.

Motorul se răcește cu ajutorul unui puternic ventilator și are peste 20 cai-putere.

Tipurile experimentale ale automobilului „Belka” au două variante: una cu capota fixă și alta decapotabilă. Primul a fost creat pentru folosirea individuală, iar al doilea pentru a fi întrebunțat în regiuni agricole.

Automobilul „Belka” poate atinge o viteză de 95 km pe oră și consumă 6 litri combustibil la sute de kilometri.

5000 mile prin S. U. A.

V. POLTORAȘKI

cu luciditate tot ceea ce se petrece în lume. El ne-a declarat limpede că este pentru schimburi economice și culturale între S.U.A. și Uniunea Sovietică. Trebuie spus că dl. Eton a dăruit un juncan de rasă delegației noastre agricole care a vizitat America, spunîndu-i cu acest prilej că „e mai bine să se facă schimb de țări decît de bombe”. E cu neapătare să nu fie de acord cu această observație plină de înțelepciune.

În același oraș, însă, unde am discutat, într-o prietenească atmosferă, cu milionarul Sures Eton și unde cîntecii simpli americani ne-au întîmpinat cu căldură, s-a petrecut totuși un incident neplăcut. Lîngă hotelul unde am fost găzduiți, ne-a întîmpinat o bandă de huliganji în stare de ebrietate din categoria așa numitelor „persoane strămutate”, adică oameni care au fugit odată cu hilerștii. Dumnezeu știe pe scoatele cui au bătut. Ei au proferat la adresa noastră și a Uniunii Sovietice, jigniri însoțite de amenințări. Poliștii n-au scos un cuvînt. Niți nu s-au amestecat. Se vede că legile Americii Libere dau dreptul oricui să jignească nestîngherit pe oaspeți, care au primit viza americană. Nouă, obișnuți cu o atitudine respectuoasă, acest lucru ni s-a părut ciudat și sălbătic. Am înțeles, însă, că glasurile huliganilor beți nu erau glasurile americanilor...

După vizitarea orașului Cleveland, am vizitat Salt Lake City, orașul mormonilor, strămoșii pionierilor americani care au venit acum o sută și ceva de ani în munții Stîncoși. Acest oraș este capitala statului Utah. Veștile prin minereurile de cupru. Am vizitat

Am călătorit mult prin lume, am putut vedea multe orașe. San Francisco este unul din orașele cele mai frumoase. Așezat pe țărmul Oceanului Pacific, acest oraș se deosebește de celelalte orașe americane prin minunata arhitectură a clădirilor, printr-un parc imens, prin monumentele lui.

La San Francisco, am cunoscut pe bătrînul doctor Ralph Reynolds, un om deosebit. El ne-a povestit la ea că, spunîndu-și că a mai fost vizitat de Iliia III și Evghenie Petrov. După cum am aflat, el a vizitat Moscova și ne-a rugat să transmitem salutări scriitorului Valentin Kataev și acad. O. I. Smîd.

Vizitînd Universitatea din California, ne-am întîlnit cu studenții americani și ne-am dat seama de interesul pe care îl au pentru țările noastre de Uniunea Sovietică. Această vizită ne-a prilejuit însă și o oarecare amărăciune: istoria Rusiei, literatura rusă și cultura Rusiei, sînt predată aici, de oameni care nu cunosc absolut de loc țara noastră. La Universitatea din California, primul loc printre „cunosătorii” Rusiei îl ocupă profesorul Struve, fiul bătrînului fugat, fost ministru în „guvernul” lui Vranghel, Piotr Struve.

În ajunul plecării din San Francisco, ne-am întîlnit într-un club cu ziaristii din California. Ni s-au pus întrebări despre viața din U.R.S.S. iar noi le-am răspuns; apoi, am avut și noi întrebări de la colegii americani și ei ne-au vorbit despre viața de aici.

Am călătorit mult prin lume, am putut vedea multe orașe. San Francisco este unul din orașele cele mai frumoase. Așezat pe țărmul Oceanului Pacific, acest oraș se deosebește de celelalte orașe americane prin minunata arhitectură a clădirilor, printr-un parc imens, prin monumentele lui.

La San Francisco, am cunoscut pe bătrînul doctor Ralph Reynolds, un om deosebit. El ne-a povestit la ea că, spunîndu-și că a mai fost vizitat de Iliia III și Evghenie Petrov. După cum am aflat, el a vizitat Moscova și ne-a rugat să transmitem salutări scriitorului Valentin Kataev și acad. O. I. Smîd.

Vizitînd Universitatea din California, ne-am întîlnit cu studenții americani și ne-am dat seama de interesul pe care îl au pentru țările noastre de Uniunea Sovietică. Această vizită ne-a prilejuit însă și o oarecare amărăciune: istoria Rusiei, literatura rusă și cultura Rusiei, sînt predată aici, de oameni care nu cunosc absolut de loc țara noastră. La Universitatea din California, primul loc printre „cunosătorii” Rusiei îl ocupă profesorul Struve, fiul bătrînului fugat, fost ministru în „guvernul” lui Vranghel, Piotr Struve.

În ajunul plecării din San Francisco, ne-am întîlnit într-un club cu ziaristii din California. Ni s-au pus întrebări despre viața din U.R.S.S. iar noi le-am răspuns; apoi, am avut și noi întrebări de la colegii americani și ei ne-au vorbit despre viața de aici.

La această întîlnire, au participat a proape trei sute de oameni. Cînd convorbirea, după aproape două ore a luat sfîrșit, ei ne-au condus, urîndu-ne călătoria plăcută.

În ajunul aniversării Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, am sosit la Los Angeles.

La Los Angeles, oraș așezat în sudul Californiei, există multe întreprinderi industriale. Dar ceea ce este interesant aici în mod deosebit atenția este Hollywoodul. De fapt, Hollywoodul este socotit un oraș aparte — orașul studiourilor cinematografice. Am cunoscut artiști renumiți ai cinematografiei americane. La cel mai mare studio, am stat de vorbă cu artista Grace Kelly, considerată, pe bună dreptate, una din primele „stele” ale Hollywoodului. Tot aici, ne-am întîlnit și cu cunoscutul artist de cinema Glen Ford. Întrelocuitorii noștri s-au interesat de cinematografia sovietică. Din păcate, filmele noastre ajung rar aici.

Ce-ar fi dacă, la Moscova, s-ar organiza un festival al filmului american, iar la New York, sau aici, la Hollywood, un festival al filmului sovietic? — am întregat noi.

O, ar fi minunat! — a exclamat Ford. Știi — a adăugat el — cea mai bună școală artistică este, după părerea mea, școala renumitului Stanislavski. Ce mult aș dori să vizitez un teatru din Moscova!

La Los Angeles, locuiește Lion Feuchtwanger. Am făcut o vizită scriitorului în mica lui casă.

Zburăm iarăși spre răsărit, peste munții Sierra Nevada. Se poate distinge linia șerpuitoare a fluviului Colorado și valea Arizona. Facem escală la Phoenix, în același oraș plin de case albe cu un singur etaj, cu străzi mărginite de palmieri înalți și de portocali.

Phoenix este un oraș al fermierilor. Lîngă hotelul unde sîntem găzduiți, se află un club al crescătorilor de animale. La acest club, am citit într-un anunț că dl. John Jacobs va vorbi despre călătoria sa în U.R.S.S. John Jacobs, unul din cei mai mari fermieri din Arizona, a fost membru al delegației agricole americane care a vizitat astăzi Uniunea Sovietică. El a scris despre călătoria lui în ziarul local și a organizat și cîteva convorbiri. Aflînd despre sosirea la Phoenix a ziaristilor sovietici, dl. Jacobs ne-a povestit să-i vizităm ferma.

Ne-am făcut multe cunoștințe, am avut întîlniri de neuitat. Străbînd 5.000 de mile prin America am văzut multe lucruri. Acum 25 de zile cînd, coborînd de pe vapor, am pus pentru prima oară piciorul pe pămîntul american, am fost întregat:

— Care este scopul călătoriei dv?
— Am răspuns că am venit în S.U.A. cu dorința de a cunoaște mai în detaliu diferitelor pătri sociale — oameni de stat, muncitori, artiști, oameni de știință, businessmen. Am simțit că americanii simpli doresc, de asemenea, să cunoască mai în detaliu pe oamenii țării Sovietice. Înțelegerea reciprocă este necesară ambelor popoare.

În timpul călătoriei noastre prin America, am întîlnit oameni aparținînd diferitelor pătri sociale — oameni de stat, muncitori, artiști, oameni de știință, businessmen. Am simțit că americanii simpli doresc, de asemenea, să cunoască mai în detaliu pe oamenii țării Sovietice. Înțelegerea reciprocă este necesară ambelor popoare.